

rozsévač rozsievač

2

február–únor
2019
ročník 88

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Stát' pevne v slobode nie je žiadna samozrejmost'

Oprostila jsem se od svých představ

Jak jsme hledali Chvojnici

JA SOM HOSPODIN, TVOJ BOH

„Nebudeš mať iných bohov okrem mňa!“ (Ex 20, 3)

70. výročí sboru v Chebu

černím shromáždění sloužila zpěvem starší mládež, mladší mládež a úplně mladá mládež. O své svědectví a vzpomínky se rozdělili bratři Alois Sauer a sestry Ráčel Černíková, Milada Křivánková. V neděli dopoledne posloužil kázáním bratr kazatel Milan Kern a odpoledne bratr kazatel Pavel Coufal.

Zpívala mládež a pěvecký sbor. Hudební kroužek nakonec svými mandolinami rozezpíval celé shromáždění. Vzpomínková shromáždění byla pro nás velkým povzbuzením. Celý program připravovalo s ohromným pracovním nasazením a nadšením

Vzpomínková shromáždění

A ve vašem srdci ať vládne pokoj Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo. A budete vděčni (Kol 3, 15).

Ve dnech 16. až 18. listopadu 2018 se u nás uskutečnila vzpomínková shromáždění u příležitosti 70. výročí sboru. Páteční společné večerní shromáždění jsme věnovali počátkům duchovní práce v Chebu a v okolí. Bratr Václav Černík připomněl některé důležité události z tohoto období a o své vzpomínky a zkušenosti se podělily sestry Berta Jelínková, Barbora Jelínková a Marie Nemethová. V sobotu v 10 hodin se setkali starší mládeže všech věkových kategorií a při ve-

ve svých rukou a že chce každého z nás použít pro své dílo.

Eliška Hružová a Štěpán Křivánek

Obsah

70. výročí sboru v Chebu.....	2
Proč hledat jiné bohy.....	3
První příkázání.....	4
Stát pevně v slobode nie je žiadna samozrejnosť	
Oprostila jsem se od svých představ.....	6
Dali jsme si předsevzetí?	7
Největší příkázání	
Spolu od samého začátku /2	8
Bratislavské duchovné korene kętských baptistov	9
Ctyři charakteristické znaky biblických odpustění	
Muránska Zdychava – letný tábor.....	10
Čítat – učit sa – zachovávať.....	11
Bůh nechce, abys zahynul	
Pozveme Česko na rande (inzerce).....	12
Stopy	
Když už nemůžete dál.....	13
Naplnění Boží vůle	
Bohom sám sebe	
Nemohu se modlit „Otče nás“	
Konference Bratskej jednoty Chelčického – Rozsiveč 1919/2.....	14
Jak jsme hledali Chvojnici.....	15
Podte, všetko je pripravené.....	16
Jeho síla v tvojich slabostach	
Slepíčka	
Národný týždeň manželstva	
Boj o modlitebnu v Chebu.....	17
Další strasti i radosti... v Chebu.....	18
Kniha – Erich Jakub Groch: Tuláčik a Klára Vidiťelné Slovo.....	19
Recenze knihy	
Inzercia – Mládežnická konferencia	
Redakčné oznamy	
Báseň: Ja som Pán, tvoj Boh...	
O. Betko: Miesto smrti život.....	20

rozsievač • rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predsedu Redakčnej rady: Ján Szöllősi
Séfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláz, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová
Grafická a redakčná úprava: J. Chobog, M. Horáčková, L. Miklošová, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádzka 11-krát do roka:
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 16,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,50 €) + poštovné, pravopredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyty: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok

Odberatelia v ČR: Předplatné 430 Kč (cena jednoho výtisku 39,-Kč) +poštovné, pravopredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyty: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 39,- Kč + 25,- Kč poštovné za kus a rok.

Zahraniční odberatelia: predplatné 16,50 €, poštovné 29 €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 1148 9120, do poznámky napište meno odberateľa. Var. symbol: 888. **CR:** Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsiveč – časopis Brat. jed. baptistov Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 SWIFT: GIBASKBX Clearing: SLSL SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: Banský výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 2/2019: 14. 1. 2019

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.

SSN 02316919 – MK SR 699/92

Pozn.: Nie všetky uverejnené články vyjadrujú názor redakcie.

Marie Horáčková

Při svědectví známým jsem často dostávala odpovědi typu: Chci si ještě něco užít, nechci, aby mě někdo něco přizkazoval.

Většinou měli obavu z Božích zákazů.

Představovali si Boha jako nějakého despotu. Když jsem byla malá, říkala jsem si, jak asi Pán Bůh vypadá, jak se na nás z nebe dívá a že mi chce pomoci, ale musím Mu nejdřív říct, co mě trápí a věřit mu.

Takto mi Pána Boha představila moje babička a já to i zkoušela prosit Jej o něco.

Jenže později, ještě před tím, než jsem uvěřila, jsem se domnivala, že nás Pán Bůh kontroluje a zlobí se na nás. Teprve, když jsem odpověděla na Jeho volání a pozvala Jej do svého srdce, jsem si uvědomila, že Jeho láska se nemení podle toho, jestli jsem zrovna dnes zhřešila, je stále stejná a navíc Pán nechal zapsat do Bible, že pokud dozráváme své hřichy, on je tak věrný, že nám je odpouští. Dává nám nové srdce. Kdyby nás chtěl jen kontrolovat a neměl nás rád, nepřišel by Pán Ježíš Kristus na tuto zem, aby obětoval sám sebe na kříži a zachránil nás.

Ale On to udělal! Takovou lásku jsem nikde neviděla. Musela jsem všechno přehodnotit a nejdřív ze všeho Mu předat otče svého života a převzít zodpovědnost za svůj život. Je těžké, vymanit se ze svých starých zvyků a představ a já s tím bojovala. V jednom kázání jsem kdysi slyšela: Zkuste Boha, zkuste Jej a uvidíte. Bratr kazatel měl pravdu.

Proč hledat jiné bohy?

Zkusila jsem jít na Boží výzvu do neznáma a On mne podepřel, zastavil v pádu. Přemýšela jsem, jak se asi cítil Abraham, když dostal od Boha pokyn, aby odešel ze své země a šel do země, kterou mu ukáže.

Jenže kam má jít?

To nevíděl.

Ale v Bibli je o něm napsáno: „Abraham věřil, proto uposlechl, když byl povolán, aby šel do země, kterou měl dostat za úděl; a vydal se na cestu, ačkoliv nevěděl, kam jde“ (Žd 11, 8). Řekla jsem si: „To je ono, mám věřit a poslechnout.“ Pán Bůh nás volá, abychom vyšli ze své „ulity“ a šli cestou, kterou nám ukazuje.

Není to jednoduché a bez víry to ani není možné, ani bez Jeho laskavé přítomnosti, vedení a ochrany nikdo z nás neobstojí. Kdybychom žili podle svého rozhodování a své vůle, nedosáhli bychom záchrany. Propadli bychom tomu zlému. Proto zní první příkázání desatera: „Nebudeš mít jiného boha mimo mne“ (Ex 20, 3).

To On nás chrání, vede, odpovídá na naše volání, upozorňuje na nebezpečí stejně, jako vede otec své milované dítě. „Netahá za nitky“, aby nás posunoval jako loutky na jevišti, i když vidí, že se Mu vzdalujeme. Jen nás jemně upozorňuje, že je třeba se vrátit a začít znovu.

Žádný bůh s malým „b“, tzn. náhrada za Boha, nám nedokáže očistit srdce, abychom mohli vejít do Božího království.

Slový – „nebudeš mít jiného boha“, začínají Boží nařízení, Jeho zákon, vydaný na Sinaji Izraeli prostřednictvím Mojžíše.

Těchto deset pravidel platí dodnes.

Pán Ježíš totiž řekl: „Nepřišel jsem zákon zrušit, ale naplnit.“

Nebude zrušena ani čárka. A abychom to zvládli, dal nám Pán Bůh svého Duchu svatého. Je věrný, nikdy nás neopustí, slyší naše modlitby a odpovídá na ně.

Není to nad všechny naše představy?

Tak proč hledat jiné bohy?

Stát' pevne v slobode nie je žiadna samozrejmost'

**Desatoro – prvé prikázanie:
„Nebudeš mať iných bohov okrem mňa“ (Ex 20, 3).**

Boh je všemohúci, jedinečný, ktorý je osobou a chce byť naším osobným Bohom. On je ten, ktorý osloboľil Izraelitov z egyptského otoctva a nás z otoctva hriechu a dáva nám prikázania Desatora ako nástroj, ktorý nám má pomôcť, aby sme si túto Ním darovanú slobodu udržali.

Naše dodržiavanie prikázania Desatora nie je podmienkou pre získanie slobody.

Chceme podla nich žiť z vďačnosti za slobodu, ktorú už máme, a aj z racionalného dôvodu, že len keď budeme žiť podla prikázania Desatora, nestratíme už získanú slobodu.

Prvé prikázanie, o ktorom budeme uvažovať: „**Nebudeš mať iných bohov okrem mňa**,“ zároveň tvorí základ pre všetky ostatné prikázania.

Miesto prvého prikázania v Božom zákone

Mnohí ľudia uznávajú potrebu určitých mravných princípov pre verejnú morálku. Keď počujú a presvedčajú sa o úpadku mravov, o vraždách, násilnostach, lúpežiach a nemravnostach, tak zastávajú názor, že ľudské súžitie má byť regulované pevnými zásadami. V rámci prevencie považujú za dobré, aby boli ľudia zoznamovaní s prikázaniami Desatora, ale prvé štyri prikázania hovoriace o vzťahu k Bohu nepovažujú za dôležité. Až tie ďalšie, ktoré hovoria o vzťahu k ľuďom.

Vzťahy medzi ľuďmi však nemôžu visieť vo vzduchu, musia byť postavené na solidný základ. Nestačí sa ani naučiť naspäť prikázania Desatora. Naučenie sa prikázaní, to keď ich vieme, ešte nepôsobí automaticky ako očkovacia látku proti bacilu hriechu. Človek sa musí sám rozhodnúť, čo alebo koho chce mať za pána svojho života.

To nás privádzá k prvému prikázaniu.

Prvé znamená úvodné, ale aj najdôležitejšie, základné. Toto prikázanie viedie jasné deliacu čiaru medzi svetlom a tmou, medzi pravdom a lžou, medzi Bohom a všetkým, čo je menšie než On. Toto prikázanie je najväčšie a znamená vlastne, že sa máme báť Boha nad všetky veci, nad všetko, čo je v našom dosahu, Jeho máme milovať a v Noho dúfat. On je základom nášho života. V tomto prvom prikázaní sú obsiahnuté všetky ostatné, lebo bázeň, úcta k Bohu a láska Božia nás majú pri všetkých prikázaniach viesť k tomu, aby sme robili to, čo Boh od nás žiada, a vyvarovali sa všetkého, čo zakázal.

Ostatné prikázania sú prvému prikázaniu podriadené, vychádzajú z neho, konkrezujú ho a aplikujú jeho základnú smernicu

na rôzne oblasti a vzťahy nášho života. Ak škrtneme prvé prikázanie, odrezeme ostatný životný nerv. Prvé prikázanie je prameň, z ktorého vyplývajú všetky ostatné. Prvé prikázanie dáva silu a cenu všetkým ostatným.

Ukazuje, že človek nie je zvrchovaný pánom svojho života, dáva rozhodujúcu smernicu pre všetky naše vzťahy k Bohu aj k ľuďom. Tým východiskom je láska, požiadavka „milovať budeš Pána, Boha svojho z celého svojho srdca, celou svoju dušou a celou svoju myslou. To je najväčšie a prvé prikázanie a druhé je mu podobné: Milovať budeš blížneho ako seba samého,“ (Mt 22, 37 – 39), ako nám to dosvedčuje aj Pán Ježiš pri novozákonnom pohľade na Desatora. Tento súhrn prvej dosky prikázania tlmočí veľmi jasne zámer prvého prikázania: „Nebudeš mať iných bohov okrem mňa.“ Tak ako ani v manželskom vzťahu sa nedá žiť v „manželskom trojuholníku“, ani vo vzťahu lásky k Bohu sa nedá žiť v „náboženskom trojuholníku“ alebo v „trojuholníku viery“. Východiskom našej mravnosti, rýdzosti života, je rýdzosť nášho vzťahu k Bohu. Bez Boha nemá naša snaha o mravnosť základ.

Boh prvého prikázania nie je neznámy Boh, je to Boh, ktorý sa už prejavil ako Záchrancu, ktorý nám dal slobodu, a my sa nemáme dať opäť zotročiť. To je vnútorná súvislost a cieľ prikázania: „Nebudeš mať iných bohov okrem mňa!“ Biblia je realistická, čo sa týka slobody, lebo si ju cení tak vysoko, že si je vedomá jej neustáleho ohrozenia. Stát pevne v slobode nie je žiadna samozrejmost, ľahko zídemec z úzkej cesty slobody.

Tento výrok nie je v prvom rade deklaráciou monoteizmu – toho, že existuje len jeden Boh. Prvému prikázaniu nejde o presadenie osvetlených teologických zásad, ale o niečo celkom konkrétnie: o zachovanie zmluvy, o osvedčovanie vernosti v situácii reálneho pokušenia, teda o jasné odmietnutie reálne hroziacich a vábivých „iných bohov“. Z výlučnej oddanosti Hos-podovi, tak ako ju vyžaduje prvé prikázanie, celkom prirodzené vyplýva to, že existuje len jeden pravý, skutočný Boh. Falóšni bohovia však reálne pôsobia v tom, že si ich človek vytvorí, alebo démoni sa za nich vydávajú.

Záporný význam prikázania – zákaz

Prvé prikázanie má dve stránky: je to zákaz, ale aj príkaz. Zákaz spočíva v tom, že sa nemáme spoliehať na nič, na žiadnu vec,

bytosť alebo čokoľvek iné, čo by sme postavili nad Boha, na čo by sme sa spoliehali ako na konečnú autoritu.

Bohom sa človeku stáva čokoľvek, čo postaví na prvé miesto vo svojom živote, svojom myšlení a vo svojom úsilí. Mať iných bohov znamená mať iné ciele života, inú orientáciu svojej existencie než skutočného Boha. Iným bohom je pre nás všetko, čo prevyšuje pravého Boha v bázni, dôvere a láske, ktorú tomu objektu prinášame, či už sú to ľudia, predmety, alebo niečo iné. Takáto vec je modlou a takáto prax modlárstvo.

Je možné rozlišovať hrubé, vonkajšie modlárstvo a jemné, vnútorné modlárstvo. Vonkajšie modlárstvo robia pohania, ktorí sa modlia namiesto k živému Bohu k mŕtвym veciam urobeným ľudskými rukami. Vnútornému modlárstvu podliehajú kresťania, keď vo svojom srdci kladú na miesto živého Boha stvorené, neživé veci ako rôzne produkty, peniaze, slávu sveta, iných ľudí alebo samých seba.

Prvé porušenie tohto prikázania nastalo ešte skôr, než Mojžiš doniesol prikázania ľuďom, a Izraeliti, keď už nevydržali čakať, si pod kopcom postavili zlaté telo, okolo ktorého tancovali a ktoré uctievali. Tento zlatý býček alebo telo je symbolom hlavných okruhov starého aj nového modlárstva, ktoré sa nemenia.

Prvý modlárskym okruhom je oblasť **sexu a plodnosti**. To je zvlášt pôsobivá a životaschopná základňa najrôznejších kultov od začiatku dejín až podnes.

V okolí Izraela to bolo prítomné v podobe rôznych baalovských a aštvartovských kultov, ktoré v plodnosti slávili a uctievali poslednú, najtvorivejšiu moc, ktorá ovláda život človeka aj prírody.

Sex je v pozadí alebo priamo v podstate rôznych sietok a kultov až po súčasnosť. Mnohým ľuďom sa aj dnes sex (už nie plodnosť) stáva tým najväčším zaslúbením a naplnením ich osobného života.

„Zbožštenie“ sexuality ilustrujú aj moderné umenie, literatúra a médiá.

Druhým modlárskym okruhom je **oblasť moci** orientované na panovanie a ovládanie. Izrael sa stále stretával s takýmito kultmi. Zbožštenie panovníci okolitych moci-ností znamenali permanentné ohrozenie a výzvu nielen v politickom, ale aj v teologicom zmysle. Podobnými nebezpečenstvami prešlo a prechádza aj kresťanstvo so snahami o idealizovanie niektorých predstaviteľov. Dodnes je to nebezpečný typ modlárstva: glorifikácia a potom zbožštenie imperiálnej alebo hierarchickej moci.

Prikladom sú fašistické myty alebo stálské kulty osobnosti a rôzni „mesiáški“ vodcovia.

Tretím výrazným okruhom je **oblasť manu**, zbožštenie hospodárskej potencie, peňaží, kapitálu. Veľmi výrazne pred týmto

varujú proroci a potom v Novom zákone samotný Pán Ježiš v Kázni na hore. Pre mnohých sa stali peniaze, majetok, kapitál nosným životným záujmom, ktorý dáva zmysel. To vyjadruje aj zameranie na dosiahnutie zisku, často na úkor zdravia a životov iných ľudí.

Kladný význam prikázania

Toto prikázanie má aj svoj kladný rozmer. Boží zákon nás vyslobodzuje z falóšnych poviazaností.

Boh chce, aby sme sa nikoho a ničoho nebáli ani nemilovali tak ako Jeho.

Falóšni bohovia sú odstránení nie preto, aby ich miesto ostalo prázdne. Do vzniknutého prázdnna sa zákonite tlačia iní bohovia, moderní, sekulární, zmyselní a ešte zvodnejší. Falóšni bohovia majú uvoľniť miesto pravému Bohu, lebo to miesto patrí len Jemu.

Pozitívnym zmyslom prvého prikázania je vytvárať a ďalej posilňovať vieru. Prikazuje bázeň pred Bohom, lásku k Bohu, dôveru v Boha. Boh od nás žiada najvyššiu úctu, najvyššiu lásku a najvyššiu poslušnosť.

Dennodenne sa musíme rozhodovať, že nepostavíme nič a nikoho iného pred jediného, pravého Boha.

Ľudia dnešnej postmodernej doby sa často urážajú nad výlučnosťou tohto nároku.

Falóšni bohovia znesú vedľa seba iných bohov. Hospodinova výlučnosť je však prejavom Jeho lásky: On sa nechce s nikým deliť o toho, koho miluje. Jeho prikázania sú tiež

darom lásky, ktoré nás majú chrániť. Boha sa nemáme báť otrockou bázňou, ale naopak synovskou. Niekom nejdeme, alebo niečo neurobíme nie zo strachu pred trestom, ale preto, že nechcem zarmútiti milujúceho nebeského Otca.

Boha sa máme báť viac než ľudí, viac než pozemských a nadprirodzených sil, viac než život a smrti.

Máme sa báť jedine Boha a Jeho súdu. Máme milovať Boha viac než seba, než všetko, čo nám je milé. Máme sa skúmať, či skutočne nemáme iných bohov okrem Boha, či nevíme na niečom inom.

Prvé prikázanie nezdôrazňuje, že Boh je len jeden, ale požaduje od tých, ktorí veria v Hospodina, aby nikoho a nič nekládli nad Noho alebo na roveň s Ním.

Ide tu teda o stupnicu hodnôt. Hospodin má byť v našom rebríčku hodnôt na prvom mieste a o toto prvé miesto sa nesmie s nikým a ničim deliť. Otázka, pred ktorú nás stavia toto prikázanie, zní: „**Je v tvojej stupnici hodnôt Boh na pruom mieste?**“

Začiatocný výrok prvého prikázania možno prekladať rôzne: Môže to byť: Nebudeš mať iných bohov **vedľa** Mňa. Pravý Boh a falóšné božstvo nemôžu byť vedľa seba. My nemáme vyrezávané modly v kostoloch, ale musíme sa zamyslieť, čo všetko nie

je možné zosúladiť a dať dokopy s vierou v Pána Boha.

Iný preklad je: Nebudeš mať iných bohov **na môj úkor**. Či nerobíme niečo, čo ide na úkor našej služby Bohu. V Ježišovom podobenstve o veľkej večeri (L 14,16nn) sa pozvaní vyhovárali – jeden kúpil pole, druhý voly, tretí sa oženil. Dbajme, aby sme sa ničomu nevenovali do tej miery, aby to šlo na úkor našej služby a viery Bohu.

Môže sa to preložiť aj: Nebudeš mať iných bohov **nado mnou**. Nič a nikto nesmie byť pre nás prednejší, dôležitejší ako Boh.

Prvé prikázanie je možné preložiť aj: nebudeš mať iných bohov **proti mne**. Keď Izraeliti uctievali drevené alebo kovové modly, popudzovali tým Boha proti sebe. Ktorími modernými modlami dnes popudzujeme Boha? Modlami môžu byť aj dobré veci (učenosť, múdrost, priateľstvo, čest, rodina, ďalej majetok, veda a technika, konzum, národ, štát, ideológia, rasa).

Odmietať modiel sa však nikdy nesmie stať odmielaním toho, z čoho modly zneužívajú ľuďmi vznikajú. Nesmieme upadnúť do nerozumnej askézy. Naopak, odmiatanie bohov dáva skutočnú slobodu vo vzťahu k hodnotám a darom prírody a kultúry. Modly zotročujú svojich uctievateľov, ničia ich ľudskosť a blokujú cestu k slobodnej a otvorennej existencii.

Proti tomuto pokušeniu a ohrozeniu slobody ľudstva je zamerané prvé prikázanie. Toto prikázanie platí pre tých, ktorí boli práve oslobođení. Hovorí im: Žite túto slobodu, nepredávajte ju za „misu šošovice“ novej modloslužby.

Spracoval: Ján Szöllős

Použitá literatúra:

- Bándy, J. (1999). *Dekalog*. Bratislava (vlastný náklad)
- Bándy, J. a kol. (2001). *Dekalog na prahu 21. storočia*. Bratislava (EBF UK)
- Dialog nebe se zemi*. (bez identifikačných údajov)
- Lochman, J. M. (1994). *Desatero. Směrovky ke svobodě*. Praha (Kálich)
- kol. (1991). *Slovník biblické teologie*. Rím (Velehrad - kresťanská akademie)
- kol. (1996). *Novy biblický slovník*. Praha (Návrat domů)
- Novotný A. (1956). *Biblický slovník*. Praha (Kálich)
- Výkazy ke starému zákonu. I. časť Zákon*. Česká biblická společnost, Praha 1991

Oprostila jsem se od svých představ

Od malíčka jsem vyrůstala v křesťanské rodině. Lidé si často myslí, že my z křesťanských rodin to máme pak daleko jednodušší, než ti, co se k Ježíši museli prokousat sami. A že když jsme k tomu vedeni svými rodiči, tak je přece jasné, že nám to vydří do dospělosti i dál. Bohužel to tak často nebyvá.

Já ale patřím do té skupiny lidí, které to vydrželo. Přešla jsem hladce z víry, která byla spíše mých rodičů na víru plně osobní. Ten přelom jsem neměla určený nějakým jedním konkrétním dnem nebo zážitkem. Stalo se to tak nějak mezi řadky. Plynule a velmi brzy. To, že Ježíš zemřel za moje hřichy, že potřebuji jeho odpusťení, že bez Něho nechci žít, jsem si plně uvědomovala už jako malá. Nechala jsem se pokřtít, když mi bylo šest let. Někdo by mohl říct, že je to nerozumné brzo, že jsem byla moc malá, abych to všechno pobrala, ale já vím, že jsem tehdy byla rozhodnutá svou vlastní vůlí, že chci žít s Ježíšem do konce svého života.

Ted to asi bude vypadat, že si vymýšlím, ale ani puberta s mojí vírou u Ježíše nezačloumala. Pár myšlenek o tom, jestli vlastně Bůh doopravdy existuje, přišlo, ale vždy jsem si to dokázala v sobě poněkud rychle vyřešit. Spíše jsem měla touhu poznat více Boha, toužila jsem po tom, abych dokázala rozpoznat lépe Jeho hlas, v tom jsem trochu tázala. Žádná univerzální a zcela konkrétní brožurka o tom, jak rozpoznat Boží hlas (která by navíc fungovala), neexistuje. Věděla jsem, že na Boha si nemůžu vzít manuál a nastudovat ho stejně, jako se učí pracovat se strojem v zaměstnání. Tak jsem hledala a ptala se. Z rozhovorů s ostatními křestany většinou vyšlo, že Bůh s každým mluví úplně jinak a různorodě. Skrze Bibli, ostatní lidi, filmy, knížky, billboardy... a mnoha dalšími kreativními způsoby. Hledat v tom vzorec bylo marné, Bůh není algebra. Je naprostě nádherně spontánní a nevyzpytatelný.

Přišlo to, Bůh promluvil a bylo to právě v tom momentu, kdy jsem to nečekala. Když jsem se o to ani nepokoušela. A v tom to je. Nevyzpytatelný. Četla jsem si verš z Bible, který by mě normálně vůbec nezajímal. Tehdy mě ale praštíl do očí a já věděla, co přesně pro mě znamená. V tu dobu jsem se totiž dost modlila za uzdravení. Už od malíčka mě bolela hlava. Nebyly to nějaké nárazové migrény, ale konstantní bolest. Já si na ni úplně zvykla. Už jsem ji ani nevnímala, ale byla tam. A narušovala mi nejen moji pozornost a soustředění. Ten verš byl z Izajáše 61, 3: „Pozvednout truhlicí na Sijónu, dát jim místo popela na hlavu čelenku, olej veselí místo truhlení, závoj chvály místo ducha beznaděje.“ Po přečtení jsem přesně věděla, že Bůh po mně chce, abych mu více zpívala chvály. Taky jsem věděla, že mě chce skrze to uzdravit. Tak jsem to párkrtkou zkoušela. Sedla jsem si ke klavíru a zpívala. Nic se ale nikdy

nestalo. Po nějaké době jsem na to zapomněla, a když jsem si na to náhodou vzpomněla, tak jsem to ve svém srdci zpochybnila. „Třeba jsem si to jen vymyslela, vždyť je to stejně úplně divný...“

Přesuneme se o pár let dál, kdy mi bylo šestnáct let, a já jsem byla na oslavě narozenin jednoho z mých kamarádů.

Všichni, kdo jsme tam byli, jsme byli křestané, tak nás napadlo, že bychom si mohli zapívat nějaké chvály. Jedna z kamarádek usedla ke klavíru a začala hrát. Pamatuji si, že jsem ani nezpívala nějaká konkrétní slova, jen melodii. Představovala jsem si, že sedím před Božím trůnem a zpívám přímo Jemu. Zaplavil mě příjemný pocit Jeho blízkosti a úplně mě pochltil. Jak jsem tam tak seděla a zpívala, najednou jsem cítila velkou svobodu a úlevu. Měla jsem chuť utíkat, tak jsem vyběhla z budovy, ve které se ta oslava pořádala.

Po chvíli jsem si uvědomila, co ten pocit svobody a úlevy byl. Hlava mě už nebolela. „A takhle se cítí normální lid skoro pořád?“ Bylo to neskutečné osvobožující. Jako kdyby mi někdo po všech těch letech sundal nejednou ze lezounu helmu. Je smutné, jak rychle člověk zapomene na všechny ty skvělé věci, co od Boha dostává. Ted už si na to skoro ani nevzpomenu a beru to jako samozřejmost.

To bylo takové moje první větší setkání s Boží mocí. To, co mě rozhodně o dost posunulo ve věře v Boha dál.

Na střední, na španělském gymnáziu, jsem byla strašně spokojená. Bohužel jsem vyměnila ve svém srdci priority. Na dobrých známkách jsem si zakládala svoji hodnotu, takže škola byla většinou na prvním místě.

Ano, hodně jsem se zapojovala na naši církev, pořádala akce, hrála chvály a jezdila na všechno možné akce. Ale když se podívalam zpět, tak vidím, že jsem postavila tak trochu Boha do oddělení „když mi vyjde čas“. Modlila jsem se i četla Bibli, hledala jsem Jeho vůli, ale věděla jsem, že moje srdce není úplně Jeho. Několikrát jsem se to pokoušela změnit, někdy se mi to dařilo lépe někdy trochu hůř. Nedařilo se mi být v tom stabilní, žila jsem jak na horské dráze. Ta propast mezi obdobími, kdy jsem opravdu z celého svého srdce a myslí hledala Boha, a těmi, kdy jsem si ani neudělala čas na čtení z Bible jednou za týden, byla obří.

Všechno se to změnilo v maturitním ročníku. Ten rok byl náročný nejen kvůli závěrečným zkouškám, ale taky proto, že jsem řešila, co bude dál. Celé studium jsem si myslela, že je přece jasné a logické, že když teda studuju tu španělskou, tak v ní budu i dál pokračovat. Ale cím víc se blížil termín podání přihlášek, tím mří jsem si v tom byla jistá. Je tam skutečně moje místo? Nevěděla jsem. Vůbec. Prosila jsem Boha, aby mi ukázal, na jakou vysokou mám jít, ale měla jsem pocit,

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR.

V tomto seriálu představujeme skrize svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

že mlčí. Tak jsem nakonec na poslední chvíli podala přihlášku na španělskou – vsadila jsem na jistotu. Celé prázdniny jsem přemyšlela o tom, z čeho mi kvete srdce, kam mě to táhne, jakým směrem. Nedokázala jsem to konkrétně pojmenovat, ale jedno jsem věděla jistě, španělskina to není. Rozhodla jsem se, že to ale zkusím. Měla jsem pocit, že nemám ani na vybranou. Vždyť, jak říkali všichni kolem: „Buďto musíš studovat anebo musíš začít někde pracovat nebo podnikat, prostě musíš vědět.“

Tak jsem nastoupila. Samotné studium mě docela bavilo, ale neskutečně ubíjelo. Než, že by bylo nějak náročné, ale proto, že jsem věděla, že to není pro mě. Když jsem se jednou modlila, všechno mně to došlo. Celý život jsem měla naplánovaný, držela jsem věci ve svých rukou. Do plna oblastí života jsem Ježíše nikdy nepustila. Měla jsem jasnou představu, jak by měla vypadat moje budoucnost: vysoká, práce, rodina..., kterou si křečovitě držela a nechtěla pustit. Opačně se mi objevovala myšlenka „Výjdi do neznáma, tam, kde není vidět, co je za rohem. Jak obstojí tvoje víra, když nebudeš mít věci ve svých rukou, když jediné, na co

můžeš spoléhat, jsem Já?“ Věděla jsem, že nemůžu jinak. Že pokud chci žít opravdu naplno pro Boha, tak se musím naučit důvěrovat Mu. Plně, bez zadních vrátek. Tak jsem po prvním semestru odešla. Já, která si celý život zakládala na svých dobrých výsledcích ve škole. Najednou jsem neměla nic. Nic, čeho bych se mohla držet. Školu, plány do budoucna ani odpovědi na strašné množství otázek lidí, kteří se o mě strachovali, co se mnou ted bude. „To by mně taky zajímalo,“ říkala jsem si. Na jednu stranu to bylo náročné, ale na druhou neskutečně osvobozující. Oprostila jsem se od těch všech představ, které jsem kdy měla o tom, kdo vlastně jsem a co bych měla dělat, aby byli všichni spokojeni. Všechno to najednou bylo v Ježíšových rukou. Ale co teď? Musela jsem řešit následky. Z čeho zaplatím zdravotní a sociální pojištění? Otásku, kde a za co budu bydlet, jsem naštěstí řešit nemusela, jelikož mám velice hodně a tolerantní rodiče. Pamatuji si, jak mi mamka řekla: „Buďto ses úplně zbláznila anebo je to opravdu Boží vůle.“ Já dotedvěřím, že to Boží vůle byla. Po odchodu z vysoké jsem se začala starat o naši babičku, která má Alzheimerovu chorobu. Do té doby se o ni starala hlavně mamka, s naší částečnou pomocí. Babiččin stav se ale rychle horšil a bylo potřeba, aby se o ni někdo staral intenzivněji. Tak jsem se stala oficiálně pečovatelkou. Některí lidé to nazývali jinými jmény jako „nic nedělání“ nebo „válení se doma v posteli“. V tomhle ohledu jsem musela bojovat sama se sebou. Cítila jsem se bezcenná a neužitečná a tahle lízivá jména jsem tomu dávala taky. Pak jsem se zeptala Boha, jak mě vidí. On a pár dnů nato jsem jela na jednu akci. Přišel tam za mnou jeden kazatel, který mi řekl: „Víš, já mám pocit, že ti mám něco říct. Moc tě neznám a ani to vůbec nesouvisí s tématem téhle akce, tak nevím, jestli to není úplně mimo, ale Bůh mi ukázal, jak moc neuvěřitelně laskavý srdce.“

Bohdanka Gillíková

Dali jsme si předsevzetí?

Svět se jeví jako pestrá mozaika národů, lidí a kultur, které se navzájem velmi liší. Ale ve skutečnosti, v pohledu k věčnosti, jsou tu jen dvě skupiny lidí. Ti, kteří důvěřují Bohu, protože se před Ním cítí provinilými, a potom ti druzí. Pro první přináší Boží slovo – Bible – štastné poselství. Smrt Ježíše Krista smazává hřichy všech, kdo Mu důvěřuje. Stávají se potom „bělejší, než sníh“. O druhé skupině, kterou tvoří ti, kdo odmítají Boha a Jeho odpusťení, nebo kteří si myslí, že se mohou sami vyrovnat se svou provinilostí, Bible prohlašuje, že na nich zůstává Boží hněv. Tyto dvě skupiny jdou na zemi vedle sebe. Někdy je nesnadné je rozoznat, protože věřící neukazují vždy víru, která v nich je. Věc sama však zůstává trvalá. Lidé, kteří zemřou ve věře v Ježíše, odcházejí k Němu a je jim zajištěna blažená věčnost. Ti, kteří zemřou v nevěře, kdo před tím zlili daleko od Boha, zůstanou od Něho daleko i potom, co odejdou na věčnost. Boží poselství je přesná a pravidlivá. Mluví o milosti, v níž dnes žijeme, ale osloňuje nás. Jestlipak já věřím (nebo nevěřím) v Ježíše, Pána, kterého Bůh vzkřísil z mrtvých? Kde budu trávit věčnost? Toto slovo budí hrůzu, pokud jsem neprosila Pána Boha o odpusťení svých hříchů. A proto vás, slavy Bible „prosíme na místě Kristově, smiřte se s Bohem“ (2 K 5, 20). Na nic nečekajte. Ještě dnes Mu vyznejte svoje hřichy a prostě o odpusťení. Tak dojdete smíření. Potom se už nemusíte ničeho bát.

Marie Horáčková

máš.“ Bůh mi dal krásnou odpověď na moji otázku. Brečela jsem pak ještě asi tři hodiny. Celý ten čas staráni se o babičku jsem vnitřovala jako čas na přípravu na další věci, které jsou přede mnou. Jedno období jsem to tak ale neviděla a cítila se hodně frustrovaná a „seklá“ na jednom místě, zapomenutá. Jak kdyby mě Bůh vyvedl na tu dobroružnou cestu a pak na mě prostě zapomněl. A já zůstala na poušti. A i to mi Bůh vyvrátil, když jsem četla Bibli a narazila jsem na verše z Izajáše 43: „Nevzpomínejte na věci dřívější, o minulosti nepřemítejte. Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom? Já povídám pouště cestu, pustou krajinou řeky.“ A opravdu. Přišel čas, aby se mi otevřely oči a já v pravý čas narazila na cestu v poušti. A ta mě zavedla k oáze. Nádherné, barevné, plné příjemných překvapení. Nikdy v životě bych ani nesnila o té hojnosti, kterou mě Bůh v posledních měsících doslova zaplavil. On celou tu dobu viděl moji věrnost a sám potvrdil tu svoji. A jedno z těch mnoha krásných překvapení byla i práce. Dostala jsem přiležitost pracovat v Rádiu 7. I když jsem předtím s rádiem spolupracovala, tak mě nikdy nenapadlo, že bych tam mohla pracovat na plný úvazek. Do té doby, než mi to nadhodila v pravý čas jedna z redaktorek. A vyslo to. Po roce a půl přípravy na to „něco“, se z toho „něco“ staly konkrétní hmatačné věci. Nemůžu tvrdit, že v oáze je všechno růžové, jednoduché, perfektní, to se může stát až v nebi. Ale můžu s jistotou říct, že až bude čas výjít z oázy na poušť, budu zase o něco silnější. Těším se na to, co mě čeká dál. Ještě na závěr bych chtěla dodat, že v žádém případě nepohrdám vysokými školami ani nikomu neříkám, atž ní odejde. Věřím, že potřebujeme mnoho vystudovaných odborníků. Každý má svou vlastní cestu. Ta moje vedla tudy.

Nic Lica, kazatel, BJB Karlovy Vary

Největší přikázání

Jeden zákoník se Ježíše otázal, aby Ho pokoušel: „Mistře, které přikázání v zákoně je největší?“

On mu řekl: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání“ (Mt 22, 38).

Kontext tohoto verše je zákoník, který chtěl Pána přivést do rozpaků otázku: „Mistře, které přikázání v zákoně je největší?“ Co asi cíkal, že Pán odpoví? Desatero má deset přikázání. Kterému z nich dává přednost Bůh? Určitě se touto volbou nechá nabyvat. A my zjistíme, čemu vlastně dává přednost, ale hlavně, co si dovolí říct, že je druhorád. V tom byla ta past. Dovolit si ignorovat část desatera, to je neodpustitelné. Zákoníci totiž ve svém výkladu rozlišovali a rozdělovali přikázání na „lehká a těžká“. A já se ptám: „Můžete milovat Boha i dnes, když rozděluje Boží přikázání na nejdůležitější a druhorád? Proč by nám Bůh dal druhorád přikázání?“ Jenže, Pán Ježíš všechny překvapil, když shrnul první polovinu desatera, která se zaměřuje na vztah s Bohem. Místo aby řekl:

„Sabat je tím nejdůležitějším,“ řekl: „Pokud chcete nějaké pořadí, tak tu je máte, řeknu vám, o čem je Desatero. Je o lásce k Bohu a k bližnímu. „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“

Místo aby mluvil o povinnosti, pravidlech, nařízeních, normách, mluvil o lásce k Bohu. Chcete vědět, co je nejdůležitější pro Boha? Tak je to právě to, abyste Ho milovali. Milí přátele, není větší věc, než abychom také milovali Boha. Jak Ho máme milovat? Ne trochu, ne na polovinu, ne občas, ne jenom, když jde život bez problémů. Máme Ho milovat na 100 %. Máme Ho milovat se vším, co máme. Do této lásky máme aktivně zapojit celé své srdce, duši a mysl.“

Mysl je naším intelektuálním a myslícím centrem a také centrem našich sklonů a postojů. **Srdce** je zdrojem našich myšlenek a činů. **Duše** je centrem našich citů.

Milovat Boha celým svým srdcem znamená více zakoušet Jeho lásku. Milovat Boha celou svou myslí znamená více poznávat. Bůh chce, abychom Ho milovali celou osobností. Člověk si nem

Spolu od samého začátku... /2

Jak jsem uvedla v úvodu, baptistické sbory hledaly společnou platformu pro svou spolupráci. V roce 1885 – v roce založení pražského sboru – existovalo v Rakousku – Uhersku pět baptistických sborů s mnoha stanicemi, jejichž zástupci (celkem sedmnáct delegátů) se sešli dne 3. října 1885 v Budapešti, aby založili nezávislé „Sjednocení“, později zvané „Sjednocení Rakousko – Uherské“. Jednalo se o zástupce sborů z Vídni s bratrem Millardem a bratrem Meereisem (v tomto období misionářem pro celé Rakousko včetně Českých zemí), z Budapešti s bratrem Meyerem, Snjatinu v Bukowině s bratrem Massierem, z Prahy s bratrem Novotným a Grazu. Zastupovali 870 věřících pokřtěných členů sborů a jejich asi 2100 rodinných příslušníků a přátel. Předsedou „Sjednocení“ byl na této konferenci zvolen bratr Edward Millard. Pokud budeme cítit například „Posla pokoje“ z července 1893, dočteme se, že při konferenci „Sjednocení Rakousko – Uherské“ v Prešpurku ve dnech 9. -10. června t. r. byli zvoleni do výboru bratři Meyer z Budapešti, br. Meereis a br. Novotný z Prahy.

A je krásné přečíst i následující slova: „Pán nás chránil, že nebylo žádných nepříjemných věcí k urovnávání.“

A přitom se jednalo o mnohonárodnostní seskupení – i kázání při této konferenci se konala v jazyce českém, slovenském, německém a částečně i maďarském. A byla zmíněna i přítomnost jedné sestry, obrácené „izraelitky z Prahy“. Dne 22. července 1899 se konala konference českých a slovenských sborů v Vavrišově. V tomto roce existovaly v Čechách sbory v Praze, Brně, Roudnici nad Labem a stanice Broumov, Vsetín.

Na Slovensku byla největší práce ve Vavrišově a jeho stanicích na Liptově a na Spiši, v Košicích, Bratislavě a na Chvojnici. Na této konferenci bylo založeno „Československé sjednocení“ (někdy zvané Čechoslovácké), které se stalo platformou pro spolupráci českých a slovenských baptistů.

A situace nebyla jednoduchá. Dostal se mi do rukou „protokol „Sjednocení baptistických sborů v Čechách“, kde se můžeme dočíst následující: „Dne 25. března 1901 byla konference v Praze na Královských Vinohradech v Budečské ulici č. 1010 v modlitebně baptistické církve za účelem dvojí: jednak děkovatí Pánu za ta mnohá dobrodiní Jeho, jichž jsme tak hojně účastní byli... Za druhé bylo ustavení se „Sjednocení baptistických sborů v Čechách“... Schválen byl tento návrh, a sice aby sbory v Čechách na místo ke Sjednocení Československému a Rakousko-Uherskému ke sjednocení v Čechách náležely.“

Z výše zmíněného „Protokolu“ se můžeme dozvědět více i o tom, jaká byla situace v našich sborech do tohoto data.

A že byla dost složitá! Dozvídáme se například, že „...již 3. února 1901 se o této otázce hovořilo v Bělé p. Bezdězem, kde bylo rozhodnuto, aby stanice místo ke Sjednocení Československému se připojila ke Sjednocení sborů v Čechách. Stejná otázka se projednávala o týden později ve sboru v Broumově, který do té doby náležel ke Sjednocení Rakousko-Uherskému a rozhodl také o připojení k Sjednocení sborů v Čechách. To samé usneseno bylo v Šonově dne 14. února 1901.“ Takže můžeme shrnout následující situaci. Na začátku roku 1901 patřily sbory Broumov a Šonov k Sjednocení Rakousko-Uherskému, sbor Roudnice a jeho stanice Bělá jen ke Sjednocení Československému. A tak bylo na výše uvedené konferenci rozhodnuto, aby sbory náležely pouze ke „Sjednocení sborů v Čechách“, které bylo vlastně při jednání této konference zřízeno. Vystoupení ze Sjednocení Rakousko-Uherského a Československého bylo „učiněno oznamením br. Ferdinandu Massierovi, Augustu Meereisovi a br. Novotný z Prahy.“

Protože zápis z jednání tohoto „Sjednocení“ končí rokem 1904, nevíme, jak dlouho toto sjednocení existovalo. Možná bude zajímavé jen zmínit, že když byl na konferenci sborů v roce 1908 v Békescabě změněn název „Sjednocení Československé“ na „Bratrská jednota“, byla oblast působení rozdělena do tří okrsků, a sice:

- Mikulášký (sbory Vavrišovo, Liptovský Sv. Mikuláš, Tisovec)
- Brněnský (sbory Brno, Chvojnice, Stará Turá)
- Dolnozemský (Békescsaba se stanicemi)

Praha, Roudnice nad Labem, Broumov zde uvedeny nejsou.

Ale jedno vime jistě – když se konala konference ve Vavrišově v únoru 1919, kde byla navržena změna názvu na „Bratrská jednota Chelčického“, byly již výše uvedené sbory součástí „Bratrské jednoty“. Ano, byla období v dějinách naší církve, která byla těžká a složitá. Ať už se jednalo o přístup státních orgánů nebo o vztahy v samotné jednotě. Ale bratři vždy věděli, že „je jeden Pán, jedna víra, jeden křest“ (Ef 4, 5) – tak je to napsáno v záhlaví „Protokolu sjednocení baptistických sborů v Čechách“. Tato víra jim pomohla překonat názorové rozdíly.

Tato víra je spojovala, v této vídění toužili být spolu a pracovat na Božím díle. Co říci na závěr? Možná připomenou slova bratra prof. Králička z jeho přednášky, vydané tiskem již v roce 1929: „každý sbor je úplně samostatný a srovnávaný, že však v duchu součinnosti pro společné práce a podniky se sbory sdružují v menší nebo větší celky podle daných okolností, aby spo-

lečně konaly práce misijní, výchovné a dobročinné.“ A bratr Kolátor dodává: „Nenazýváme se a nechceme být církevní skupinou v běžném slova smyslu, nýbrž podle vzoru Nového Zákona tvoříme křesťanské sbory, spojené v dobrovolnou jednotu...“

Slavomíra Švehlová

Dobro a zlo

„Nemýlte sa! Boh sa nedá vysmevat, lebo čo človek rozsievá, bude aj žat...“

Gal 6, 7 – 8

Kto chodí zamračený, nesmie sa čudovat, že stretáva zváčša zamračených lidi. Kto posíela listy plné hnevú, nesmie sa stážovať na podobnú poštu. Kto odpovedá bezozivo, musí počítať s takou istou reakciou. Ako sa do hory volá, tak sa z nej ozýva. Prítom máme schopnosť byť priateľskí a správať sa milo a slušne. Áno, máme niekoľko možností: Môžeme sa odplácať dobrým za dobré. To je dobré. Môžeme sa odplácať dobrým za zlé.

To je lepšie. Môžeme sa odplácať zlým za zlý. To je zlé. Môžeme sa odplácať zlým za dobré. To je horšie.

Žiaľ, musíme konštatovať, že zlo nám je blížšie. Kto chce robit dobre, musí mať dobré srdce. Poznal to aj žalmista Dávid, a preto sa modlil: „Stvor mi čisté srdce, Bože, obnov vo mne pevného ducha!“ (Ž 51,12)

Sami seba nemôžeme byť dobrí, pretože máme hriešnu prirozenosť. Potrebujeme odpustenie hřešov a oslobodenie zo svojho hřešného stavu. Sami sa nemôžeme zachrániť, musíme byť zachránení. Záchrancom je jedine Pán Ježiš Kristus.

Podla GBV Dillenburg GmbH

Bratislavské duchovné korene kętských baptistov

Kęty – mesto v osviečinskom okrese rozprestierajúce sa vo Wilanowickom pohorí pri rieke Sola; 70 km smerom na západ od Krakova, po cestách E77 – 52; mestské práva získali v roku 1277; mesto má devätnásťtisíc obyvateľov.

Nielen malopoľských príslušníkov lutherskej a reformovanej cirkvi spájajú so Slovenskom isté vzťahy, ale aj baptistov.

Baptistický zbor v Kętach vznikol vďaka pomoci bratislavských bratov baptistov. Odrohávalo sa to takto:

Zámočník Ludwik Miksa z Kęt sa zlákaný inzerátom v novinách vybral v roku 1904 do Bratislavu pracovať do zámočníckej dielne. Prostredníctvom svojho šéfa Čecha sa stretol s miestnymi po nemecky hovoriačimi baptistami. Pod ich vplyvom verejne vyznal vieri v Ježiša Krista a bol pokrstený ponorením do vód Dunaja. Onedlho boli v Dunaji pokrstení aj traja Ludwíkovi bratia, ktorí kvôli tomu pršeli k Kęt. Stali sa tak prvými misijnármí v rodnom meste. Do tvoriacich sa baptistických jednoty v Kętach neskôr vstúpili aj ostatní členovia rodiny Miksovcovi, z ktorých väčšina bola pokrstená v Bratislave.

Pravidlá nového kresťanského vyznania prievzené z Bratislavu sa prijali nielen v Kętach, ale aj v nedalekej Bialej, patriacej do Malopoľska, a v Bielsku, patriacom už do Sliezska.

Popredné miesto medzi baptistami na pomedzí Malopoľska a Sliezska zaujíma zbor

v Bielsku-Bialej založený v roku 1911 kętskými baptistami.

Samotný Ludwik Miksa sa stal duchovným, zastávajúcim v medzivojnovom období funkciu predsedu Najvyššej rady slovanskej baptistickej cirkvi v Poľsku.

V roku 1925 založil baptistický časopis Slovo pravdy, ktorý v Poľsku vychádza dodnes. Tesne pred vypuknutím druhej svetovej vojny sa zúčastnil na Svetovom kongrese baptistov v Spojených štátach, odkiaľ sa už do Poľska nevrátil. Ujal sa funkcie pastora poľského zboru v Chicagu.

Neskôr sa stal pastorem československého zboru v kanadskom meste Winnipeg. Po vojne stál na čele poľského aj československého zboru v New Yorku, kde v roku 1956 zomrel a bol pochovaný.

S takýmto zaujímavým a dokonca povzbudivým životopisom sa pastor Ludwik Miksa, s duchovnými koreňmi v Bratislave, zapísal do encyklopédii a zborníkov opisujúcich dejiny kresťanstva v Poľsku.

(Vnuk brata Ludwika Miksu – Mateusz Otremba sa spolu s manželkou Nataliou Niemen, dcérou známeho hudobníka

Czesława Niemena, venujú interpretáciu kresťanskej hudby). Pri tejto príležitosti treba spomenúť, že prvou baptistkou v Krakove

bola istá vdova Petrová, ktorá sem prišla s deťmi v roku 1926 z Československa. Zrno zasiate československou občiankou stále prináša úrodu v 1. kresťanskom zbere baptistov (Krakov, ulica Wyspianskiego, číslo 4). V Krakove pôsobia v dnešnej dobe štyri baptistické zby.

*„Co se děje, bylo odedávna, a co bude, i to bylo. A Bůh vyhledá, co zašlo“
(Kaz 3, 15).*

Čtyři charakteristické znaky biblického odpuštění

„Budete k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám“ (Ef 4, 32).

Biblické odpuštění není laciná fráze, kterou bys jen tak házel kolem sebe a každý by se hned cítil lépe. To není skutečné odpuštění. Podle Písmá má biblické odpuštění čtyři charakteristické znaky:

Odpustit znamená připomenout si, kolik bylo odpuštěno tobě.

„Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám“ (Ef 4, 32).

List Římanům 12, 19 praví: „Nechte sami odplácat, milovaní, ale nechte místo pro Boží soud, neboť je psáno: „Mně patří domsta, já odplatím, praví Pán.“ Život nebyvá nijak férový, avšak jednoho dne dá Bůh to skóre pozemských příkrojí do pořádku.

A co myslíš, kdo je lepší fachman na soudnictví? Ty, nebo Bůh?

Odpouštění odpovídá na zlo dobrém.

V Bibli (Lk 6, 27–28) se praví: „Dobré činete těm, kteří vás nenávidí. Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují.“ Jak poznáš, že jsi někomu doopravdy odpuštěl? Když si dokážeš všimat jeho bolesti

a nejenom té své, a modlit se za to, aby Bůh tomu člověku zehnal.

Třeba se zeptáš: „Jak to kdy dokážu udělat pro člověka, který mne zranil?“ Ne, to nedokážeš – ledaže bys dovolil, aby tvůj život prostoupila Boží láska. Jedině Boží láska ti může k něčemu takovému dopomoci.

Odpouštění ten proces opakuje tak dlouho, dokud je toho třeba.

Tehdy přistoupil Petr k Ježišovi a řekl mu: „Pane, kolikrát mám odpuštít svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad až sedmkrát?“ Ježíš mu odpověděl: „Pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát“ (Mt 18, 21–22). Podle židovského práva jsi byl povinen druhému odpuštít třikrát. Petr to tedy zdvojnásobil a ještě jedno odpuštění přidal, aby toho bylo dost. Jenže Ježíš mu řekl: Musíš jít se svým odpuštěním ještě dál!

Jak dlouho je třeba, abys někomu vytváral odpouštění? Dokud je toho třeba. Musíš mu odpouštět tak dlouho, až tě to přestane bolet a až skončí tvá touha pomstít se mu.

Prameny: <https://pastorick.com/four-characteristics-of-biblical-forgiveness/>
Rick Warren

Muránska Zdychava – letný tábor

Máme na sebe striekance farby po malovaní, vo vlasoch biely prach zo škrabania omietky a byty plné škatúľ. Poznáme ledva názvy našich ulíc, čoraz lepšie identifikujeme susedov, vieme, kde sa najest a nakúpiť, mesto ako také je však pre niektorých z nás stále cudzie. Pocity únavy zo stáhovania možno strieda smútok za bývalým domovom, do popredia sa však tlačí adrenalín. Pred nami je úloha.

Náš tím sa pridáva k miestnym mladým kresťanom a spolu ideme robiť tábor. Mnohí baptisti na Muránskej Zdychave vyrastali, mnohí uverili. Pre mňa to je cudzie miesto a len s tăžkostami v ním nachádzam nejakú záľubu. Terén je príliš strmy, nevhodný na hry, dolina je príliš úzka, slnko tam takmer nesvetia a kopce pritiahnú aj mraky z opačnej strany zemegule. Jeme a prší nám, hráme sa a prší nám, ale nepriší úplne stále. Odľahne mi. Niektoré tábory na Zdychave

sú skôr alegóriou biblického príbehu o potope. Nie však tento rok. Vďaka, Pane. Na školách sa boli hrať hry. Ochotne nás pustili do telocviční, aby sme zabavili mladých. My sme sa k mladým na konci školského roka chceli dostať, aby sme ich mohli pozvať na tábor. Rišo cieľ bol dvadsať mladých neveriacich ľudí z Revúcej. Podarilo sa dešať. Začiatok tábora je tu a my vítame ľudí. Prichádzajú deti z kresťanských rodín a potom aj tie neveracie a tiež aj tie, čo sú už na tieto tábory zvyknuté, i keď sa ešte pre Ježiša nerozhodli. Máme rôzne úlohy, ale najdôležitejšia je tráviť čas s mladými ľuďmi. A to nie je také jednoduché. Ciel, s ktorým sme prišli do Revúcej, je jasné. K cielu však nevedú jednoznačne ani zaručené cesty.

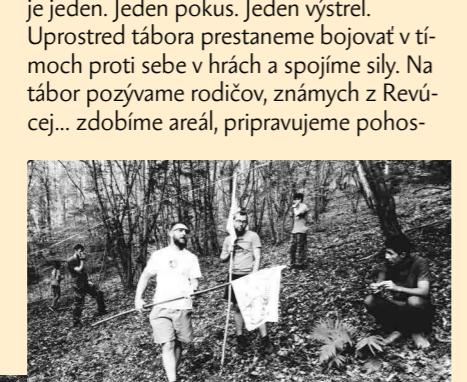
Taktiež nás ciel nerobí automaticky pripravenými a dokonalými ľuďmi. A taktiež sa ešte medzi sebou mnohí poriadne nepoznáme. Niektorí z tímu sa vidíme a trávime na tábore čas spolu prvýkrát. Výzvy teda sú a nie sú ľahké.

Miestami sa pristihнем pri myšlienke, že moji tímovi kolegovia, ktorí pochádzajú z Revúcej, to majú

tenie, vatru, videá. A modlím sa. Má pršať a plán B neexistuje. Mnohí tomuto nápadu neveríme a máme obavu, či neostaneme za hanbení. Boh je však dobrý.

ľahšie v tom, že sú „doma“. Ja sa borím ešte len s neznámym prostredím. Priala by som si lepšie znášať zmeny. Až tak mi to nejde. Témou tábora je priateľstvo. Pre mladých je aktuálna a Rišo k nej pristupuje citlivо. Biblia mladým „netrieska o hlavu“, skôr si pripravuje pôdu pre evanjelium, ktoré má byť vyvrcholením spoločných tém. Vidíme sa navzájom pri práci s mladými ľuďmi a chtiac-nechtiac ukazujeme svoje silné a slabé stránky. To, ako nám to ide alebo nejde, či prší alebo neprší, či sa nám Zdychava páči alebo nie, je v konečnom dôsledku úplne jedno, pretože o nás nejde. Snažím sa vísmať si mladých ľudí, ktorí tam príšli. Modrovlásá dievčina, ktorá nezareaguje ani na pochvalu divokej farby na hlave. Tvr zo rozhodnutia neukázať žiadnu emóciu (teda zraniteľnosť) mi tak veľmi priopomína kedysi mňa samu. Párkrát sa pokusila odísť aj vrátiť, až sa definitívne rozhodla odísť. Bolo mi to úto. Nepocharilo sa nám k nej dostať. Možno ju vylákali kresťanské pesničky. V mojom tíme si vísma neprehliadnutelného Laca – chlapca, ktorý je iný farbou pleti, spôsobmi, veľkostou. Je však srdečný a sŕsí z neho túžba niekom patriť a priateľ sa. Premýšľam, ako žije, a prečo dnes ľuďom tak chýba láska. Každý večer na spoločnej téme sledujem atmosféru a snažím sa cítiť, čo cítia títo mladí ľudia. Nedá sa prehliadnuť, že Rišove slová im hovoria do srdca. Počas tábora sa robia výzvy. Jedna má úspešnosť v počte záujemcov. Volá sa memento mori - Pamäťaj na to, že raz zomrieš. Rišo s Petom vedú mladých ľudí so zaviazanými očami na cintorín, kde ich Rišo privádzia k zamysleniu sa nad vlastnou smrteľnosťou. Vysvetluje im, čo sa deje s telom ľadu po smrti, a pointa tohto výletu je umocnená odkrytím očí, keď mladí zistia, že stoja na cintoríne. Záverom je výzva nepremáriť život, ktorý je jeden. Jeden pokus. Jeden výstrel.

Uprostred tábora prestaneme bojovať v tínoch proti sebe v hrách a spojíme sily. Na tábor pozývame rodičov, známych z Revúcej... zdobíme areál, pripravujeme pohos-

Program skončí ticho, ľudia sa roztrúisia po skupinkách a niektorí sa chcú rozprávať, modliť. Na druhý deň je posledný večerný

program. Priestor dostávajú táborníci, aby nám povedali, aké majú dojmy, čo zažili, čo ich osloivilo. Z toho, ako večer dopadol, sme povzbudení. Prichádzajú mladí a viacerí hovoria niečo v tomto zmysle: „Nevedela som, že idem na kresťanský tábor. Niektoré veci boli divné, ale veľmi sa mi zapáčili pesničky. Doteraz som si myslať o kresťanstve, že to je nejaká nudná vec pre starých ľudí, niečo plné zákazov a príkazov. Teraz sa na to pozerám úplne inak. Už nemám odmetavý postoj. Teraz ma to zaujíma a chcem Ho začať hľadať, chcem vedieť viac o kresťanstve. Bude to inak, ako som si myslať.“

Okrem mladých, ktorí sa vydali na cestu hľadať pravdu, sa našli dvač-troja mladí, ktorí sa rozhodli dať svoj život Ježišovi. Každý nastúpil na cestu za ním inak, svojím spôsobom, pravdu však ostáva, že na sebe nesú pečať Božieho dotyku a ich životy neostali také, aké boli predtým. Menia sa, využijú. Rozhodne robia veci inak a premýšľajú nad tým, čo predtým v ich myslach nemalo miesto. Sú mentorovaní, aby mohli vyrásť v silných kresťanov, ktorých viera pretrvá.

Rachel Orvošová

Čítať – učiť sa – zachovávať

„... nech si ho číta po všetky dni života, aby sa naučil báť sa Hosподina, svojho Boha, a zachovávať všetky slová tohto zákona...“ 5 Moj. 17, 19

Vianočné sviatky sú obdobím, keď spomíname viac ako inokedy. Neraz sa vrátme aj do svojho detstva. Pred svojím zrakom zrazu vidíme svoju rodinu – mamku, otca, súrodencov... Počítač v hľave pracuje ďalej.

K jednotlivým osobám priradujeme skúsenosti a slová, ktoré vyslovili. Počas uplynulých Vianoc som mala pred očami svoju mamičku, ktorá sa denne ponárala do čítania Božieho slova. Neraz nám deťom aj memorovala odseky Písma. Raz mi povedala, že obsah 119. žalmu ju udivuje hlbkou obsahu, záujmom, láskou a ochotou pisateľa dodržiavať Božie príkazy. Jej velkou túžbou bolo naučiť sa tento žalm naspmäť. Vedela z neho značnú časť, aj keď má 176 veršov.

Nezahodila som túto spomienku do mora zabudnutia. Otvorila som si Biblia a začala som čítať žalmistove vyznania, pokánie aj prosby v spomínanom 119. žalme. Podelím sa s vami, milí čitateľia, s tým, v čom ma žalmista znova utvrdil. Prijatím Pána Ježiša za svojho Pána a Spasiteľa prijímame aj Jeho podmienky a nariadenia do svojho života. Žalmista preto vysadzuje takto: „Zvolil som si cestu pravdy, tvoje pravne predpisy mám pred sebou“ (Ž 119, 30).

Biblia – Boží zákon na stole alebo niekde v knihovničke, to je málo. Treba mať **záujem o Sväté písma** a musí nám naňom záležať. Pán Boh odmení každé úsilie, ktoré vynaložíme na čítanie a štúdium Jeho slova. „Duša mi prahne po tvojej späse, čakám na tvoje slovo...“

Z tvojej reči sa radujem ako ten, kto nachádza hojnú korist“ (Ž 119, 81 + 162).

Človek je tvor lenívý a nedôsledný. Bez **sebadisciplíny** nedosiahneme veľa. Osoh a úžitok z čítania Biblie dosiahneme len vytrvalosťou a pravidelnosťou. „Ako len milujem tvoj zákon! Celý deň oňom rozjíjam... Sviecou mojej nohe je tvoje slovo, svetlom môjmu chodníku... chcem sa pridávať príkazov svojho Boha“ (Ž 119, 97 + 105 + 115).

Modlitba by nemala chýbať pri štúdiu Písma, lebo je vyjadrením závislosti od Boha. Môžeme prosiť, aby sme porozumeli čitanému slovu tak, ako to robí žalmista: „Z celého srdca volám, odpovedz mi, Hospondin, budem sa pridávať tvojich ustanovení... Uč ma dobrote, múdrosti a poznaniu, lebo dôverujem tvojim príkazom...“ (Ž 119, 145 + 66). V modlitbe ďakujeme za Boží dotyk a ňou utvrdíme vo svojej mysli a srdci to, čo sme v Písme čitali: „Keby mi tvoj zákon nebol útechou, bol by som zahynul... Ty si moja ochrana a záštita, na tvoje slovo čakám...“ (Ž 119, 92 + 114).

Pri čítaní tohto žalmu si znova uvedomujem, že na Božie veci si treba oddeliť čas, dostatok času, lebo nad prečítaným Slovom treba **premyšľať**. Premýšľanie nie je len vecou rozumu, ale aj vecou srdca. Žalmista to takto prežíva: „Blahoslavení, čo sa pridávajú jeho prikázaní a hladajú ho celým srdcom... V srdci som si skryl tvoju reč, aby som proti tebe nehrešil... Premýšľam o svojich cestách, chcem kráčať podľa tvojich napomenutí...“ (Ž 119, 2 + 11 + 59).

Nestačí čítať, modliť sa a premýšľať, treba sa požiadavkám Božieho slova **podriadiť**, ako to robí pisatel žalmu: „Ustavične chce plniť tvoj zákon, naveky, nauždy... Tvoje príkazy sú mi dedičstvom naveky, lebo mi potešujú srdce... Pridávať sa tvojich rozkazov a predpisov, ty poznáš všetky moje cesty“ (Ž 119, 44 + 11 + 168).

Na začiatku roka si zvykneme dávať rôzne predsažvazia. Možno aj také, ktoré sa týkajú štúdia Biblie. Teda ochotu pravidelne si čítať Božie slovo, premýšľať nad ním, ochotu podriadiť sa a plniť ho. Nech nám je v tom autor spomínaného žalumu vzorom.

Elena Pribulová

Bůh nechce, abys zahynul

Prorok Jeremjáš mluví ve 32. kapitole jedenáctkrát o Bohu, že se časne ráno vypravil, aby varoval svjý lid skrze své proroky. Pokaždé však následuje zjištění, že neposlouchají. Nedovedeme si představit tu Boží bolest! Viděl, jak tvrdošině se Jeho lid brání poslušnosti a nechce se k Němu vrátit. S jakou trpělivostí a láskou se stále snaží dosáhnout jejich srdce!

Kolik proroků vyslal a nakonec postal svého jediného, milovaného Syna. Ale ani to nepomohlo. O Jeruzalémus Pán Ježiš prohlásil: „Jeruzaléme, Jeruzaléme, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvoje děti, tak jako kvočna shromáždjuje kuřátká pod svá křídla, a nechtěl jste“ (Mt 23, 37). Jak často tě už Pán volal? Jak dlouho už jede za tebou? Copak jsi už tak často nepočítil Jeho lásku? Neodmítej Jej! Pán bude muset odpovědět soudem těm, kdo se uzavírají volání mizlosti. Jak píše Jeremjáš - Bůh se vypraví ještě jednou, ale potom už neabymluvil, ale aby jednal v soudu. Nyní ještě mluví. Ještě je čas slyšet a poslechnout Jeho volání.

A. N.

**Kurz
Manželské
večery**

Pozvěme Česko na rande
v únoru 2019

Dejme každému páru v ČR možnost přijít na kurz
Manželské večery v okolí svého bydliště.
Shánime nové vedoucí!

Pojďme ukázat, že církev má odpovědi na to, co lidi trápí.

① **Zúčastněte se semináře** pro nové i zkušené vedoucí (přihlášky [sem-mv.idem.cz](#)):
 > Nové Město nad Metují 6. 10. 2018 > Ostrava 1. 12. 2018
 > Brno 13. 10. 2018 > Online živě 13. 10. a 1. 12. 2018

② **Usporádejte kurz** tak, aby začínal v **Týdnu manželství 11.-15. února 2019**. Pořádání je jednoduché – dodáme příručku vedoucího, prezentace na DVD, příručky účastníka, pozvánky, podporu propagace i pomoc koordinátorů. Vy se postaráte o jídlo a hosty.

③ **Ozvěte se nám**, rádi poradíme a odpovíme na jakékoli dotazy (kontakty jsou níže).

Co zajistíme my?

Sponsory na celostátní propagaci

Ohlasy na tradičních i sociálních médiích

Vyjádření podpory od známých osobností

Materiály - pozvánky, videa, články i svědectví

Šíření skrze partnery včetně Týdne manželství

Online reklamu

Co je kurz Manželské večery?

- Nezisková série 8 večerů, kterou už v ČR prošlo přes 10.000 účastníků na více než 120 místech ([mapka zde](#)) zajistěných 12 různými církvemi. Každý večer má 3 části:
- 1. **Romantická večeře** ve dvou, jako na rande – s hudbou, svíčkami, u stolků pro dva
- 2. **Praktické prezentace** například o naslouchání, řešení konfliktů, odpusťení, jazyčích lásky či sexu
- 3. **Diskuse v páru** - jádrem večera je rozhovor jen ve dvou o otázkách z příruček, s kávou a dezerty

Kurz je založený na křesťanských principech, ale jeho obsah je určen pro úplně každý pár.

Kdo Manželské večery organizuje?

Kancelář kurzů Alfa (pod [KMS](#)) řízená zástupci různých církví. Partnery kampaně jsou **Národní Týden Manželství**, Rodinný svaz ČR, Apoštolská církev, Bratrská jednota baptistů, Církev bratrská, Evangelická církev metodistická, Křesťanská společenství, Slovo života, nadace Credo... a jednáme s dalšími.

[www.manzelskevecery.cz](#)
jakub.gutner@gmail.com
 +420 733 627 409 (Dagmar)

(Dodatak inzerce)

Stop

Nemohu zapomenout na jednu chvíli, kdy jsem ještě byla doma. Tak se to říká času, kdy mladý člověk ještě bydlí u rodičů. Měla jsem svoje povinnosti. Školu a také jsem chodila do obchodu na praxi. Jezdila jsem do vzdáleného vesnického obchodu. To jsem potom musela brzy vstávat. Nikdo z mladých lidí nevstává rád. Ani já jsem nebyla výjimkou. Než jsem odešla z domu, musela jsem vzbudit svou mladší sestru. A dohlédnout na svého staršího bratra. Má od narození nevyléčitelnou nemoc. Měla jsem za úkol ho pohlídat, jestli je po ránu při dobrém vědomí a také nakrmit králíky a slepice. Byl podzimní čas a po ránu hodně trny. Tatínek s maminou odcházel na vlak již dříve. Konečně mám všechno hotové, ještě svačinu a letím na nádraží.

Otevřu venkovní dveře a tam... jsem překvapen! Na ulici je asi 5 cm sněhu. Jé, to je krásna. Tak hezky souměrně napadaná vrstva a po ránu tak nedotčená. Ještě nikdo tudy nejel autem ani tudy nešel. Miluji sníh a jeho čistotu. Zamykám a s radostí vstupuji do té krásné sněhové pokrývky. Krystalky sněhu svítí v odlesku pouličního světla. Tiše jdu sněhem a najednou si uvědomuj, že tady jsou stopy tatínka a maminek. Šla hned vedle něho, takové malé stopy. Na první pohled bylo zřejmé, že jsou maminek. Já jsem si ale vybrala stopu tatínkovy. Byly větší a tak zájmavě položené do tvaru stromečku. Vím, že tatínek tak chodil. Vždycky bych jeho stopy poznala. Musela jsem dělat větší krok a tak to asi vypadalo legračně. Poznala jsem podle chůze, že docela správně. Stopy jsem sledovala i dále v další ulici, ale tam to bylo už těžší. Bylo tam již více stop, ale tu tatínkovu jsem bezpečně poznala. Šla jsem po ní již od domu a tak mě navedla na správný směr. Opravdu zábavným způsobem jsem se dostala až na nádraží.

Přišla jsem tam ještě dříve než jindy, musela jsem totiž držet tatínkův rytmus chůze. Když jsem tak krácela po těch stopách, nevhnula jsem se myšlence - takhle bych měla chodit po Tvých stopách, Pane Ježíši. Vždyť Ty chodíš stále přede mnou. Ty mne vedeš a šel jsi tudy dříve, než já, Ty jsi mi cestu prošel. Víme, že mnohokrát jsi řekl v Bibli různým lidem: „Pojd za mnou!“ A co já? Uvědomuji si to každý den? Ne! To musel napadnout sníh, abych si to uvědomila! Použil k tomu stopy mého tatínka. Toužím poznávat i Tvoje stopy, Pane Ježíši.

Dana Jersáková

Když už nemůžeš dál

„Poranil mu při zápolení kyčelní klub, takže se mu vykloubil“ (Gen 32, 26).

Když se snažíš utéct od Boha, stále na Něho narážíš. To se stalo i Jákobovi. Utekl před hněvem svého bratra Ezaua, a když pak začala být příliš horká půda v domě jeho tchána, utekl i odtamtud. Nakonec, když už neměl, kam by dál utíkal, narazil Jákob na Boha na místě, které nazval Peniel (to je Tvá Boží).

A právě na tomto místě bylo jeho jméno Jákob, což znamená „Úskočný“, změněno na Izrael, které znamená „Zápasící s Bohem“. V Bibli je psáno: „Pak Jákob zůstal sám a tu s ním kdosi zápolil, dokud nevezela jitřenka. Když viděl, že Jákoba nepřemůže, poranil mu při zápolení kyčelní klub, takže se mu vykloubil. Neznámý mu řekl: „Pust mě, vzešla jitřenka.“ Jákob však odvětil: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.““

Otázal se: „Jak se jmenuješ?“

Odpověděl: „Jákob.“ Tu řekl: „Nebudou tě už jmenovat Jákob (to je Úskočný), nýbrž Izrael, (to je Zápasí Bůh), neboť jsi jako kníže zápasil s Bohem i s lidmi a obstáls“ (Gen 32, 25-29).

Když Bůh Jákobovi vykloubil kyčel, v podstatě mu řekl: „Tvé úskočné dny jsou u konca a tvé kuhání ti bude trvalou připominkou tvé úplné závislosti na mně.“

Všichni potrebujeme „Jákobovu zkušenosť“. Oswaldo Chambers řekl, že když Bůh chce člověka použít, „tluče ho a bije a mocnými ranami ho přetváří“. Všechno, co Jákob potřeboval, našel, když vpadol do Boží náruče. Totéž platí i pro tebe.

A.N.

Bohom sám sebe

Ked si prečítam slová z Božích prikázaní: „Nebudeš mat iných Bohov.“ na mysel mi príde fantazijná rozprávka D. Pastirčáka Čintet (2000). Nedávno som v rámci diplomovej práce rozoberala tento príbeh, ktorý je o túžbe človeka byť Bohom sebe samému.

Cesta, ktorú v rozprávke absolujú Damíán a Deborka (postavy sa volajú rovako ako Pastirčákové deti a im je aj kniha venovaná), sú obrazom cesty ich duše a ducha, pretože nič z ich dobrodružstiev sa neodohráva v skutočnom fyzickom svete. Deti majú za úlohu vo vymyslenom svete Čintet nájsť vlastnú pieseň, aby sa tak mohli k hry dostať von. Nie však vytvoril ju – ich pieseň už bola napísaná, ony ju musia len nájsť.

Tento motív hľadania napsanej piesne je poukazovaním na Boha, ktorý je nad človekom a ktorý ho stvoril a má s ním svoje plány. Snahy detí nájsť pieseň marí ich túžba vládnúť sebe samému. Tieto túžby vieme aplikovať na vlastný život.

Deborka sa dostáva na miesto, kde si môže robiť, čo chce: „Tu ti nebude nikto rozkazovať. Môžeš si robiť, čo chceš.“ (171) Alebo: „Rob len to, čo naozaj chceš. Si sama sebe paňou. Sama si si kráľovnou.“ (172) Túžba rozkazovať sebe samej je predstupníom ešte väčszej nezávislosti od Boha. Robiť si, čo sa nám zachce, ešte nie je sebazbožtenie v pravom slova zmysle.

To prichádza v inom druhu povýšenia sa.

Deborka je zaúčaná do tajov filozofie: „Sama tvoríš realitu. Nie si tvorená, ale ty tvoríš všetko. V tvorjom svete neexistuje nič, čo by nebolo tvójím výtvorom.“ (208) V tejto chvíli je Deborka v pokušení považovať sa nielen za kráľovnú, ale za bohyňu, tvorkynu svojho i iných svetov. Pastirčák sa dotýka myšlienky, kde tvorivost, ako božská výsada človeka, je považovaná za dôvod pre sebazbožtenie.

Teda nie výsada, ale právo a moc. Louie Giglio nazýva človeka uctievacom. Každý jeden deň človeka je zároveň dňom uctievania. Nielen to, či robíme, čo sa nám zapáčí, či sa vďaka možnosti vytvárať považujeme za viac, ale aj to, kam investujeme nás čas a úsilie, tvorí v našom živote obraz Boha, ktorému slúžime. Pre súčasnú generáciu je otázka výsostne aktuálna.

Nejde už len o hriešne tendencie jednotlivca, ale celková kultúra a výchova je takto nasmerovaná. Myslet' najviac na svoje dobro a seba samého je standard, ktorý sa očakáva.

Ked je väčšina vašich rovesníkov v zajatí sebazbožťovania, vytráca sa zmysel ľudského rozhovoru. Ten sa môže kŕutiť len okolo blaha človeka.

Človek je mierou svojhoобра a napomienutie či usmernenie v nrom nemá miesto.

V podobnej prázdrote a egocentrických rozmaroch sa ocitla Deborka. Ona našla vyslobodenie v podobe baránka. Pastirčákova fantazijná rozprávka je obrazom dnešnej doby.

Ponuka východiska, ktorému veríme aj my – že zomrieme niekde pri kríži sami seba a uznáme, že je pre nás najlepšie nemat iných bohov ako Pána.

Rachel Orvošová

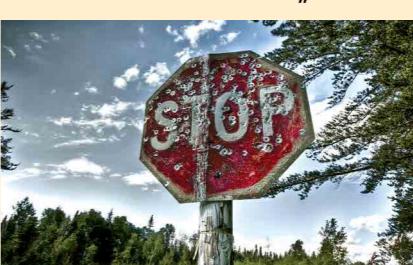

Nemohu se modlit modlitbu „Otče nás“

Nemohu se modlit „Otče“, když můj život nesvědčí o tom, že lidé jsou mými bratry. Nemohu se modlit „nás“, když žiju v iluzi, že v nebi je zvláštní kout pro mne a mou církev. Nemohu se modlit „který jsi v nebesích“, když tak pečuji o vezdejší věci, že nemám čas na nebeské. Nemohu se modlit „posvět se jménu tvé“, když já, který nosím Jeho jméno, neusiluji o svatost. Nemohu se modlit „přijď království tvé“, když totiž království nevyhližím. Nemohu se modlit „Buď vůle tvá“, když jí v neposlušnosti a zavřelosti odmítám plnit. Nemohu se modlit „jako v nebi tak i na zemi“, když nejem ochothen postavit svůj pozemský život do

Jeho služeb. Nemohu se modlit „chléb nás velezdejší dej nám dnes“, když nejsem ochoten se každý den znova svěřit Jeho péči.

Nemohu se modlit „odpust nám naše viny“, když neodpustím z celého srdce svým viníkům. Nemohu se modlit „jako i my odpouštíme našim viníkům“, když mám v srdci hořkost, závist nebo zlobu vůči komukoliv. Nemohu se modlit „neuveď nás

v pokušení“, když se vědomě pokoušení vystavují. Nemohu se modlit „zbav nás od zlého“, když nejsem ochoten vést modlitební zápas se zlem. Nemohu se modlit „tvé jest království“, když neprokazuju Králi povinnou poslušnost. Nemohu se modlit „tvá je moc“, když se bojím, co si pomyslí nebo co řeknou lidé. Nemohu se modlit „tvá je sláva“, když hľadám slávu pro sebe.

Nemohu se modlit „na věky“, když můj obzor je ohraničen vezdejším světem. Nemohu říci „amen“, když nedodám, ať to stojí, co to stojí. Modlit se tuto modlitbu nás skutečně bude stát všechno.

Časopis Rozsévač 1975

Podte, všetko je pripravené...

Lk 14, 15 – 24

Predstavte si, že ste pozvaní na oslavu – to je príjemné, však? Všetko je pripravené, nič nemusíte robiť, iba poznáciť si dátum do kalendára a prísť. Tentoraz vás všetkých, ženy, mužov aj deti, pozývame na oslavu ekumenického Svetového dňa modlitieb, ktorý sa bude konáť ako vždy prvý piatok v marci. Pripomeňme si, že Svetový deň modlitieb vznikol roku 1887 z iniciatívy amerických žien. Dnes je globálnym ekumenickým hnutím, ktoré spája ženy z rozličných národov, vierovyznáni, kultúr a tradícií, s cieľom nachádzať k sebe cestu, spolu sa modliť a spoločne niesť zodpovednosť za tento svet. Na rozdiel od Svetového dňa modlitieb organizovaného baptistickými ženami sa vždy sústreduje na jednu krajinu. Minulý rok pripravili liturgiu ženy z dalekého Surinamu, tentoraz nás k modlitbám pozývajú ženy zo Slovenska. Budúci rok to bude Zimbabwe. Slovensko je pre nás blízka krajina susediacá s Chorvátskom, kam radi chodíme na dovolenkú. Ale viete, čo všetko má s nami spoločné okrem medvedov a nádherných krasových jaskýň? Tušíte, aké sú problémy a potreby rodín v Slovensku? Po čom túzia a za čo sa modlia? Mottom Svetového dňa modlitieb je modlitba založená na poznáni – konanie operejúce sa o modlitbu. Ženy tým chcú výjadriť, že modlitba má byť spojená s činom a že spolu majú obrovský vplyv na svet. Prostredníctvom finančnej zbierky možno prispieť na projekty, ktorých cieľom je pomôcť konkrétnej krajine a pokračovať v podpore predchádzajúcich dlhodobých projektov.

Biblický text, nad ktorým sa slovenské ženy zamýšľajú, je dobre známe podobenstvo o hostine v Lukášovom evanjeliu 14, 15 – 24. Ako vieme, pozvaní hostia sa svorne ospravedlňuj a neprišli. Aj vy ste pozvaní na hostinu – slávenie Svetového dňa modlitieb. Že sa pravdepodobne nechystáte ísť a máte na to veľa dôvodov?... Na konci pracovného týždňa bývate vyčerpaní. Musíte sa venovať svojim deťom. Alebo máte iné dôležité či zaujímavejšie aktivity v tom istom čase. Je také jednoduché sa vyhovoriť. Čo keby ste však svoje dôvody ešte raz prehodnotili? Nechcete sa aj vy pridať k tej mocnej retazi modlitieb, ktorá v prvý marcový piatok obopne celý svet - od ostrova Tonga a Nového Zélandu na východe až po Samou a Aljašku na západe? Stať sa jej malým, ale dôležitým ohnivkom?

Jarmila Cihová

Jeho sila v tvojich slabostiach

Ale riekol mi: Dost máš na mojej milosti; lebo (moja) moc sa v slabosti dokonáva.

Najradšej sa teda budem chváliť slabostami, aby prebývala vo mne moc Kristova." (2Kor 12, 9).

Nemal som ľahké detstvo. Môj domov bol čisté fiasco. Dnes sa však môžem pozrieť na svoju minulosť a namiesto nariekania vyznať: "Prešiel som si tým, a teraz môžem utešiť ostatných." Trpká skúsenosť sa pre mňa stala nástrojom na pomáhanie ďalším. Samozrejme, že by som si tým nechcel prejsť znova. Ani by som nechcel, aby tým musel prechádzať niekto iný. Som však vďačný, že Boh môže zobrať moju minulosť a moje ľažnosti a použiť ich na svoju slávu. To isté môže urobiť pre teba.

Možno v tomto období svojho života prechádzať ľažnymi vecami a čuduješ sa prečo. Pán Boh si to použije. Momentálne je tomu

tažké uveriť. Pamäťaj si len, že to nepotrva navždy.

Ako čítame v 1Pt 1, 6 – 7: „Veseľte sa z toho, hoci sa teraz ešte, keď treba, na krátky čas aj rmútite pre rozličné pokúšania, aby vaša skúšaná viera, omnoho drahšia ako hynúce, ale ohňom preskúšané zlato, bola vám na chválu, slávu a čest pri zjavení Ježiša Krista.“ Skúšky nebudú trvať večnosť.

Pripomíma mi to značku na konci letiskovej dráhy: „Nezastavujte. Ak zastanete, ohrozíte saba aj cestujúcich.“

Môžeš si tento výrok prisvojiť a aplikovať vo vlastnom živote. Nezastavuj. Nevzdávaj sa. Nestráčaj nádej. Svoje životné údolie zdolaš. Za ním sa bude nachádzať ešte vyšší vrchol hory s úžasnými leckiami, ktoré si sa naučil, keď Pán Boh prejavil svoju silu v tvojich slabostiach.

Greg Laurie

A tak mne napadlo, nezrá se vám ten príbeh nýjak známy?

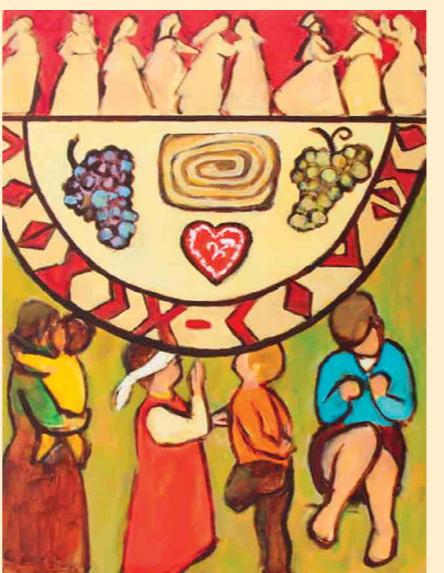
Ano, něco podobného vyprávěl Pán Ježiš. Bylo sto ovečiek a pastýr napočítal len devadesať deväť, také jedna chybela!

Co udělal? Nerek: „To nevadí, jedna chybí, mám jich ještě devadesať deväť!“

Ovečku hľadal a našel, byl to totiž: „Skutečný Pastýr!“

Máme v našich životech toho skutečného a nejlepšieho Pastýra? Jistě Mu na nás záleží! Ježiš nás hľadal, našel a každý den miluje – tou největší láskou.

Dana Jersáková

Slepička

Syn nás s radostí víta a dokonca nám otevřel i bránu, abychom mohli zacouvat a nemuseli si sami otvírat. Byli jsme totiž dnes celý den na cestách.

Prožíváme radost a vděčnost z našeho společného setkání. Je však tma, manžel si uvědomuje, co musí ještě venku udělat, a nahlas říká, že musí ještě zavřít slepice.

Syn radostně křikne: „Ne, nemusíš, už jsem to udělal!“ Máme velkou radost, že během naší nepřítomnosti vše tak dobře zastal.

Doma si vyprávíme celodenní zážitky a po chvíli se manžel ptá: „A kolik těch slepic v hnizdě sedělo?“

Syn říká: „Bylo jich tam jedenáct!“ Manžel: „Tak to jedna chybí, má jich být dvanáct!“

Syn: „Počítal jsem je několikrát a bylo jich jedenáct, ale to nevadí, ona tam někde buďe. O jednu méně, to je jedno...“

A tak manžel vstal, šel počítat a zjišťovat, jak to opravdu je!

Za nějakou chvilku přišel a říká: „Měl jsi skutečně pravdu, bylo jich tam jedenáct, ale tu jednu jsem našel ve vedlejším chlévě!“ Vylezlá ven a nemohla zpátky a tak se uložila tam, kde si myslela, že je bezpečno.

Ale skutečný pastýř ji hľadal, našel a uložil k ostatním do bezpečí. Mohla by ji najít kuna a skončilo by to špatně.

A tak mne napadlo, nezrá se vám ten príbeh nýjak známy?

Ano, něco podobného vyprávěl Pán Ježiš. Bylo sto ovečiek a pastýr napočítal len devadesať deväť, také jedna chybela!

Co udělal? Nerek: „To nevadí, jedna chybí, mám jich ještě devadesať deväť!“

Ovečku hľadal a našel, byl to totiž: „Skutečný Pastýr!“

Máme v našich životech toho skutečného a nejlepšieho Pastýra? Jistě Mu na nás záleží! Ježiš nás hľadal, našel a každý den miluje – tou největší láskou.

NÁRODNÝ TÝŽDEŇ MANŽELSTVA

11. – 17. 2. 2019

HRÁME SPOLU!

DUET

EXKLÚZIVNE

Nové vydanie hry DUET v spolupráci so Vzťahovo.sk

Boj o modlitebnu v Chebu

V padesiatých letech minulého století (v letech 1957 – 1959), v době komunistických represí, jsme měli modlitebnu „u nádraží“, v domě č. 57 na tehdejší Stalinově třídě. Sbor se za deset let od svého založení navzdory útlaku ze strany úřadů rozrostl z osmi na 180 členů. Shromáždění probíhalo nejen v Chebu, ale i v stanici Aši, a také v diaspoře, v rozptýlení v okolních obcích, v Libé i v Sokolově. Ale úřady naše žádostí o zřízení stanic sboru v posledně jmenovaných obcích pravidelně zamítaly. Dokonce sboru hrozily zrušení systemizace s tím, že se chebský sbor stane stanicí sboru v Teplé. K tému hrozábám nakonec připojily hrozbu další. Rozhodly se nám vzít modlitebnu u nádraží.

Tento príbeh o útlaku komunistické zvále a statečnosti našich bratří a sester si můžeme připomenout díky zápisíkům bratra kazatele Štěpána Křivánka.

Rozhodnutí Městského národního výboru (MNV)

10. října 1957 jsme dostali z Městského národního výboru výměr, podle kterého máme za modlitebnu platit měsíčně nájemné 796,- Kč. To byly velké peníze. Nájemné normálního bytu bylo kolem čtyřiceti korun měsíčně. Podali jsme odvolání. Byli jsme pozváni k povídání a bylo nám sděleno, že se musíme z modlitebny vystěhovat do náhradní místo-

nosti.

Jednání o přidělení židovské synagogy

V roce 1958 jednali bratři Štěpán Křivánek a Václav Černík st. s předsedou Městského národního výboru v Chebu o přidělení židovské „kaple“, která stála polorozbořená v ulici Osvobození těsně před mostem u Hájů.

(Dnes jsou tam garáže a naproti je zahradnictví.)

Předseda MNV souhlasil, abychom si to dojednali se Židovskou obcí v Karlových Varech. Bratr Štěpán Křivánek zajel za židovským rabínem a s ním dojednal, že jsou ochotni nám tu kapli pronajmout na 99 roků.

Podali jsme s ním žádost, jeho souhlas poslali, ale než to bylo vyřízeno, dal MNV vojákům rozkaz, aby kapli strhli a rozbořili. Což se i stalo. O všem tomto i o našem jednání o kapli věděl i církevní tajemník.

Zakoupení nových židlí

27. listopadu 1958 jsme zakoupili 100 kusů nových židlí. (Tyto židle máme dosud v ma-

lému sále.) Lavice bez opěradel jsme vyklidili do malé místo. Pro tu novou věc nebylo pochopení od starých členů sboru. Až do té doby se ve shromáždění při modlitebách chvílik při modlitbách klekalo. Od té doby se povstává.

Ohrožení shromažďovací místo

28. května 1959 jsme obdrželi výměr o vyklizení modlitebny, a to do 15 dnů. 2. června jsme podali odvolání, 30. června si církevní tajemník Migl zavolal bratra Štěpána Křivánka a sdělil mu, že se zatím stěhovat nebude. Ale 13. července byl bratr Křivánek předvolán na Okresní národní výbor, kde mu bylo odmlito, že nám nabídnu nějakou demolicí, abychom si z ní upravili modlitebnu. Poté byl 31. srpna bratr Křivánek znova pozván na Městský národní výbor, kde mu byla předána výpověď a příkaz k vystěhování z modlitebny do čtrnácti dnů.

Dne 9. října byl bratr Křivánek s bratrem Petrem Jelinkem znova předvolán k předsedovi Městského národního výboru, kde nám bylo předáno nové rozhodnutí o vystěhování. Při tomto pohovoru předseda MNV řekl, že oni počítají, že dožijeme a do pěti let zde z baptistů již ani noha nebude. Tázal se, jak my to vidíme. Řekli jsme, že nevíme, co bude za pět let, ale to víme, že takovéto předsevzetí měl již v prvních dobách křesťanství římský císař Nero, který nechal křesťany házet do arén a zapalovat jako pochodně a věset na sloupy, v domnění, že po nich nezůstane ani noha. Ale velmi se myslí. Dnes je křesťanů na miliony a jsou po celém světě. Jak to bude s námi, nevíme.

Ale jedno víme, že v roce 1947 nás zde bylo 8 členů a dnes je nás 180 a s dětmi a přáteli na 400 lidí.

Boj o modlitebnu

Bratr Křivánek zašel do advokátní poradny a tázal se, zda nás mohou vystěhovat, když se nevystěhujeme sami. Advokát vyhledal určité zákony, podle kterých místní orgány nemohou vystěhovat organizace, je-li to organizace celostátního charakteru. Ale řekl: Jednejte s nimi, nebo když vás vystěhují, už vás nikdo nenastěhuje zpátky.

Odvolání k Okresnímu soudu

Tak bratr Křivánek vzal všechny výpovědi a důvody, které v nich uváděl, a napsal žádost k Okresnímu soudu o přesetření celého sporu. Okresní soud nám všechny doklady vrátil a potvrdil, že rozhodnutí okresního národního výboru je správné.

Odvolání ke Kanceláři prezidenta republiky

Poté, dne 28. října 1959 jsme poslali stížnost do Kanceláře prezidenta republiky s žádostí o vyšetření celé záležitosti. Týž den jsme byli předvoláni na Městský národní výbor, kde jsme byli vyzváni k uposlechnutí a k vystěhování. Odpověděli jsme, že nic nebudem vyklízet, dokud nepřijde odpověď z Kanceláře prezidenta republiky.

Odpověď z Kanceláře prezidenta

Dne 5. listopadu jsme obdrželi sdělení, že celou věc předali Kontrolnímu oddělení Krajského národního výboru k přesetření a v případě vystěhování k přidělení náhradní místo. Krajský národní výbor jim sdělil, že věc přesetřil na místě a že se zjistilo, že nám k této účelu byla upravena místo v domě v zadním traktu za 100 000 Kč a my tu místnost odmítáme převzít.

Exekuční vystěhování z modlitebny

Dne 8. 12. přišel za bratrem Křivánkem předseda Městního hospodářství a žádal, aby místo byla vyklizena, že jinak ji nechají vyklidit bratrem Křivánkem. Bratrem Křivánkem odmítl s tím, že je v stavu nemocn

Další strasti i radosti v náhradní modlitebně v Chebu

Sabotáž s komínem – 1960

Do modlitebny v náhradní místnosti v zadním traktu jsme nechali zavést plyn a zakoupili jsme radiátory. Topilo se dobře, Jenže se nám tu drželo vlnko. Stalo se nám neštěstí. Někdo na střeše ucpal dřevem kouřovod a všechny spalinu (kysličník uhelnatý) se vrácely zpět do modlitebny. Stalo se tak při setkání sdružení mládeže. Došlo k přištrávání několika mladých lidí: Alžběty Černíkové, Aničky Křivánkové a Josefa Černíka. Všichni jsme zašli k lékaři.

Zákaz postávání na chodníku – 1961

Byli jsme upozorněni úřady, abychom se při východu z modlitebny nezdržovali na chodníku.

Nové nařízení – 1962

Dne 19. listopadu 1962 byli br. Štěpán Křivánek a kazatel Buba předvoláni na Okresní národní výbor (ONV). Zde jim bylo sděleno, že musíme každou návštěvu do sboru hlásit na ONV a to i kazatele Bubu, který přijíždí pravidelně. Dále každého bratra, který zastupuje kázáním bratra Štěpána Křivánka.

Nedělní besídka – 1962

Ve sboru máme celkem 70 dětí a v okolí 20, celkem 90 dětí. Mládež od 13 let výše se oddělila, máme jich 15. Besídka i mládež učí bratr Karel Boháček a jeho manželka. Děti měly tři slavnosti.

Požadavky mládeže – 1962

Mládež při výroční sborové hodině vystoupila s požadavkem, aby sbor zakoupil pro mládež magnetofon, což se dalo do plánu a sbor zakoupil pro sborové potřeby magnetofon.

Kniha - Erich Jakub Groch: Tuláčik a Klára

Erich Jakub Groch je predstaviteľ súčasnej modernej slovenskej autorskej rozprávky. Podobných autorov však máme viacero. Dôvod, prečo je hodný toho, aby sa jeho tvorba dostala do kresťanského časopisu, je jednoduchý. Jeho tvorba nesie kresťanské prvky. V literárnom svete sa označuje ako rozprávka s meditatívnym rozmerom alebo rozprávka s duchovno-kresťanskou dimenziou. **Tuláčik a Klára** od E. J. Grocha je jedna z mojich najmilších kníh pre deti. Boh ani reálne duchovného sveta v nej nie sú explicitne pomenované, kniha však nesie v sebe posolstvo lásky, jednoduchosti a vďačnosti. Sú to krátke rozprávkové epizódy postavené na vzťahu dievčatka Kláry a psíka Tuláčika. Ich vzťah je čistý a znázorňuje potrebu a vzácnosť skutočného priateľstva. Takého, kde sa o seba priatelia zaujímajú, znášajú si hviezdy z neba a pomáhajú si rást.

Psík Tuláčik s pomocou Kláry hľadá to, čo je v živote dôležité. Nachádza hodnotu domova, ktorý je podľa neho miestom, kde: „Všade môžeš chodiť. Nikde nie si sama. V každom rohu je príjemne.“ Tuláčik sa musí vysporiadať s túžbou byť veľkým a slávnym. Začne

Odchody ze sboru – 1962

Máme dosud neobrácenou mládež, mnozí dorostli a odešli do světa. Celý sbor je vyzýván k upřímným modlitbám za jejich obrácení. **Veřejné brigády – 1963**

Udělali jsme dobrovolnou brigádu na sklizně obilí na státním statku. Celkem 20 mládežníků odpracovalo 154 hodin. Druhá brigáda byla v parčíku před modlitebnou. Bylo třeba postavit kolem železné zábradlí. Toto jsme udělali sami, dostali jsme pochvalný dopis od uličního výboru KSČ (Komunistické strany Československa).

Společná práce, společné rozhodování – 1963

Bratr Křivánek předložil plán práce, rozdělení na sedm skupin:

1. skupina měla na starosti pracovat s knihou
2. péče o nemocné, opuštěné a bydlící v okolí
3. péče o mládež a nedělní besídku
4. práce s pěveckým sborem
5. péče, návštěvy rodin a těch, kdo nepřistupují k Památkce večeře Páně
6. hospodářská práce o sbor a jeho potřeby

Třída Svobody č. 57 v roce 2018

7. skupina, která by sháněla materiál pro sepánsí kroniky

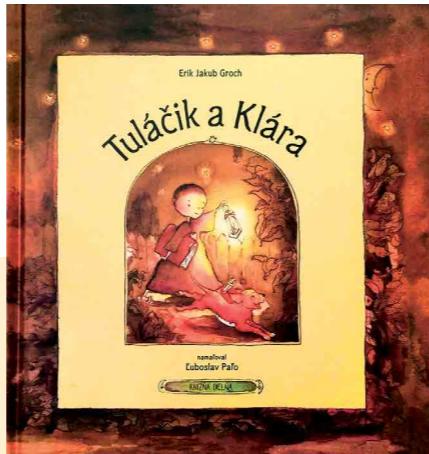
Toto bylo přijato. Některé skupiny pracovaly, ale některé vůbec ne, takže práce zas zůstala jen na těch, kteří nesli zodpovědnost.

Ze zápisu bratra kaz. Štěpána Křivánka

K fotografi z roku 2018

Dnešní pohled na dům, kde se nacházela modlitebna, o kterou sbor bojoval. Je „pod nádražím“, na třídě Svobody č. 57. Tehdy to byla velmi frekventovaná ulice, kterou procházelo od nádraží do města hodně lidí. Není divu, že komunistům vadil náš zpěv, který se ozýval z otevřených oken. Byl to dobrý a odvážný misijní nápad, otevřít okna dokořán v průběhu shromáždění. Poté byla modlitebna v přístavku ve dvoře, kde je dodnes Antikvariát. Při jeho návštěvě si můžete celou místnost bývalé modlitebny prohlédnout. Zajímavý je také příběh této hlavní ulice, která končí až na náměstí. Její názvy v průběhu času odražely dobovou atmosféru, původní Masarykova ulice se za války jmenovala Hitlerstraße, poté to byla Stalinova třída, když Stalin zemřel, tak to byla Třída Československo-sovětského přátelství a nyní nese název Třída Svobody.

Štěpán Křivánek

čo si vychutnávajú vôňu papiera, pároviet, v ktorých je obsiahnuté všetko, jemné malby, ktoré pohladia srdce. Predovšetkým je však určená tým najmenším, lebo Tuláčik je kamarát, o ktorom budú počúvať a raz spolu s ním kráčať tou istou cestou. Knižka je staršia, získala však mnohé prestížne ocenenia, a preto sa robieva dotlač, aby tu bola stále pre nových čitateľov.

Ráchel Orvošová

Nabídka ubytování

Nabízím ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob. Ubytování je v podhůří Jeseníků v obci Vlkovice na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Tudy je to blízko do hor (lyže v zimě, pěší turistika i cykloturistika v létě). Možnosť parkování na pozemku. Vice informací na tel.: +420 608 451 995, e-mail: vera.jersáková@centrum.cz

Věra Jersáková

Viditelné Slovo

Představujeme vám novou rubriku „Viditelné Slovo“ aneb Zamýšlení nad veršem. Sem můžete posílat svoje zkušenosť, jak jste najednou uviděli biblický verš jiným způsobem – nově, jak vám Pán Bůh otevřel oči. Např.: Tolikrát jsem tototo místo v Bibli četla, jak to, že jsem si toho nevšimla dřív? Můžete také napsat svůj oblíbený verš, který k vám stále promlouvá. Stačí krátké, i jedna věta. (red)

Svět viditelný i neviditelný

Je to tajemství, které tušíme a ještě nevidíme, věci viditelné i neviditelné. Jako nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti. Všechno je stvořeno skrze Něho a pro Něho. Věra je důvod věcí neviditelných. „Králi věků, nepomíjitelnému, neviditelnému, jedinému Bohu buď čest a sláva na věky věků. Amen (Tim.1,17).

Libuše Procházková

Děkuji, Pane Bože, Tvoje milost mne obklopuje každý den.

Marie Horáčková

Jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím vyrostli ke spasení, vždyť jste okusili, že Pán je dobrý (1 Pt 2, 2).

Mirek Jersák

MLÁDEŽNÍCKA
KONFERENCI

VIAC INFO NA
MK.BAPTIST.SK

GAS B. BYSTRICA

22.-24.2.2019

**BUĎ
VZOROM**

Ja som Pán, tvoj Boh, nebudeš mat iných bohov!

Nemusíš mať strach!
Ani pred mocou hviez –
ani pred mocou človeka –
ani o svoje peniaze –
ani o to, čo ti robí radost.
Ak však venuješ svoje srdce týmto veciam,
staneš sa otrokom.
Ja, všemohúci Boh,
chcem byť tvým pomocníkom.
Drž sa ma a budeš slobodný.

Chcel si, Pane, aby som bol slobodný.
Ja som však premárnil slobodu,
ktorú si mi dal.
Stále som veril niečomu viac ako Tebe:
svojej vlastnej sile,
vplyvu iných ľudí,
peniazom, hviezdám, verejnej mienke...
Teraz som otrokom vlastného strachu
a vlastných žiadostí
a žijem medzi ľuďmi, ktorí sú na tom takisto.
Toto otroctvo je stále horšie a horšie.

Zaslúžili sme si, Pane,
aby si nás nechal zahynúť
v našej neslobode
a aby sme ťa stratili naveky.
Nedokážeme si sami pomôcť, Pane;
bud' k nám milostivý
a daj, nech sme opäť slobodní.

Ernst Lange

Témata vydání časopisu Rozsévač/Rozsivevač 2019

Téma roka 2019: Já jsem tvůj Bůh.../ Ja som Pán, tvoj Boh...

Číslo 3 2019 – ...neurobiš si modlu ani nijakú podobu toho, čo je hore na nebi, dolu na zemi alebo vo vode pod zemou!

Číslo 4 2019 – ...nevyslovíš meno Hospodina, svojho Boha, nadarmo!

Číslo 5 2019 – ...pamätaj na deň sobotného odpočinku, že ho máš svätí!

Uzávierka 10. 1. 2019

Uzávierka 10. 2. 2019

Uzávierka 10. 3. 2019

MIESTO SMRTI ŽIVOT

Ondrej Betko: Svetlý breh

Prečo hudie vietor,

vtáčik štebotá?

Prečo je tak sladká

v lese samota?

*Prečo slnko svieti,
prečo svieti len,
prečo blankyt hviezdy
prikrýva môj sen?*

*Preto vietor hudie
preto slnko je,
lebo Pán Boh ľudí
všetkých miluje.*

*Ako dobre vedieť,
že už nie som sám,
v nebeskej že vlasti
Spasiteľa mám!*

*Ako dobre vedieť,
že ma má tak rád:
chce mi miesto smrti,
život darovať!*

Za fotografiu publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: Marie Horáčková, Vladimír Malý, Maroš Kohút, Toma Magda, Peter Orvoň

Foto: © Victoria Nefedova /Adobe Stock, © nataba /Adobe Stock a archív redakcie.

Grafický koncept obálky Lýdia Bodnárová.